

SKAUDRĀS REALITĀTES APZINĀŠANĀS

Saruna ar zemessargu Mārtiņu Grapmani

NACIONĀLISMS IR PIENĀKUMS

DDD: Vai vari sevi saukt par nacionālistu?
Mārtiņš Grapmanis: Noteikti. Esmu nacionālists un nebaidos no šī raksturojuma.
DDD: Esmu daudziem uzdevusi jautājumu, ko viņi saprot ar vārdu “nacionālists”. Izrādījās, ka tālāk par svečīšu iedegšanu 11. novembrī un karodziņa piespraušanu pie apģērba 18. novembrī retais spēj aizdomāties. Ko tu saproti ar jēdzienu “nacionālists”?
M.G.: Manuprāt, nacionālists mīl savas tautas un valsts kultūru, aizstāv to un ir pat gatavs atdot par to dzīvību. Īstens nacionālists, mīlot savu tautu, spēj patiesi cienīt arī citas tautas un to kultūru. Padomju laikos un diemžēl daudzi liberāļi arī mūsdienās liek vienlīdzības zīmi starp nacionālismu un nacismu jeb fašismu, ko es saprotu kā savas tautas un nācijas vērtēšanu augstāk par citiem.
Nacionālists apzinās to, kas viņš ir, apzinās un godā savas tautas vērtību, ir gatavs to paš-aizliedzīgi aizstāvēt, bet ir spējīgs arī godāt citu tautu kultūras, respektējot atšķirīgās tradīcijas un pasaules uzskatus.

Uzskatu, ka nacionālisms ir pienākuma apziņa. Latvijā ir ļoti daudz tādu cilvēku, kuri neciena latviešu tautas kultūras vērtības un dzīves kārtību. Slēptākā vai atklātākā veidā šie cilvēki ik uz soļa parāda nicinājumu pret latviešiem. Es vēlos uzsvērt, ka viņi necieņu izrāda tieši latviešiem, nevis Latvijai kā valstij, jo, ja kaut kas viņiem Latvijā šķiet nepieņemams, tad tie ir latvieši ar savu valodu un likumīgajām tiesībām būt patiesiem saimniekiem šajā zemē.

LATVIEŠU TAUTAI TRŪKST NĀCIJAS IZJŪTAS

DDD: Ne viens vien, kuru esam intervējuši, ir atzinis, ka latviešu tautai trūkst nācijas izjūtas – latvieši latviskajos laukos neizprot latviešus Rīgā, kuriem ik uz soļa ir jāstāpjas ar nelikumīgajām okupācijas sekām.
Mārtiņš Grapmanis: Man šādam apgalvojumam ir jāpiekrīt. Latvieši ārpus Rīgas un citām lielākajām pilsētām, kurās ir liels krievvalodīgo skaits, neizjūt imperiālistisko šovinizmu, ar kādu liela daļa okupantu pēcteču izturas pret latviešu valodu un kultūru. Viņi neslēpj nevēlēšanos ru-

nāt latviešu valodā. Tie latvieši, kas dzīvo ārpus Rīgas, piemēram, Siguldā, no kurienes nāku arī es, to absolūti neizjūt, jo tur krievvalodīgo ir ievērojami mazāk.
Cits stāsts ir par latviešu verdzisko pakļaušanos brīdī, kad kāds viņus uzrunā krieviski. Pat Siguldā, kur apstākļi ir tādi, ka gandrīz visi krievvalodīgie ir perfekti apguvuši latviešu valodu, latvieši, kad viņus uzrunā krieviski, pat nevilcinoties, atbild krieviski. Tas ir nožēlojami, bet diemžēl ļoti raksturīgi lielākajai daļai latviešu.
DDD: Kāda ir tava pieredze – vai, mainot darba un dzīvesvietu no Siguldas uz Rīgu, mainījās tavas domas par stāvokli, kādā ir latviešu tauta?
M.G.: Nelepojos, bet, pārceloties uz Rīgu, man bija jāpiespiež sevi runāt latviešu valodā pat tad, ja mani uzrunā krieviski. Arī manī bija verdziskās bailes, kuras ir vēlēšanās attaisnot ar laipnību un pieklājību pret cilvēku, kas uzrunā mani krievu valodā. Patiesībā tas ir muļķīgs attaisnojums, jo nav nekā absurda kā savā zemē aiz it kā laipnības runāt svešā valodā. Man bija jāpiespiežas, lai atradinātos no paraduma automātiski atbildēt krieviski. Par laimi, tiku ar to galā diezgan ātri.

Turpinājums 4. lpp.

“MĒS VIŅUS KĀ SUŅUS PA KAKTIEM IZŠAUSIM! PA VIENAM ATLASĪSIM! SPRIDZINĀSIM UN VĀJINĀSIM.” ES VĒL PIEBILSTU – JA VAJADZĒS, TAD, PUTINA VĀRDIEM RUNĀJOT, “MOČĪSIM VIŅUS ATEJĀS”!

DŽORDŽS SOROSS – IEKŠĒJAIS TERORISTS

Nepilnu divu nedēļu laikā (20.08.–02.09.) ASV ir tikusi savākti nepieciešamie 100 000 parakstu zem petīcijas, kas pieprasa ASV prezidentam Donaldam Trampam atzīt miljardieri Džordžu Sorosu par iekšējo teroristu. Turklāt parakstu skaits aizvien pieaug. Tas nozīmē, ka Baltajam namam drīzumā būs jāreaģē un jāsniedz oficiāla atbilde par valsts varas attieksmi pret mums ļoti pazīstamo finansistu.
Petīcijā teikts:
“Tā kā Džordžs Soross ar tiešu nodomu un sistemātiski ir mēģinājis destabilizēt un citādi realizējis musinošas darbības pret Amerikas Savienotajām Valstīm un tās pilsoņiem, ir izveidojis un finansējis desmitiem (un, iespējams, simtiem) nošķirtu organizāciju, kuru vienīgais mērķis ir pielietot Alinska' modeļa teroristu taktiku, lai sekmētu ASV pārvaldes sistēmas un struktūras sabrukumu, un ir pilnībā guvis neveselīgu un pārmērīgu ietekmi Demokrātu Partijā un lielā ASV federālās valdības daļā, Tieslietu departamentam nekavējoties jāatzīst Džordžs Soross, visas viņa organizācijas un to štata darbinieki par iekšzemes teroristiem, kā arī jāpārņem savā valdījumā visas viņa personiskās un organizācijas bagātības un aktīvi, balstoties uz Likumu par personiskā īpašuma konfiskāciju.”
Šī nav pirmā reize, kad amerikāņi protestē pret Džor-

dža Sorosa apšaubāmo darbošanos un lūdz saukt viņu pie atbildības. Jau šā gada sākumā ASV prezidentam tika adresēta petīcija ar daudzu tūkstošu amerikāņu parakstiem, pieprasot izsniegt orderi par multimiljardiera Sorosa aresttu:
“Džordžs Soross ir brīvās pasaules apdraudējums un liek šķēršļus Amerikai kļūt atkal diženai. Viņš ir vainojams šādos noziegumos:
1) finansiāls atbalsts atklātai cilvēku musināšanai Amerikas lielpilsētās, kas novedis pie īpašumu bojājumiem miljoniem dolāru vērtībā, kā arī pie cilvēku dzīvības upuriem;
2) mēģinājumi ietekmēt demokrātiskas vēlēšanas, ieguldot miljoniem dolāru savos virzītajos kandidātos;
3) centieni likvidēt Amerikas suverenitāti. Viņa vārdi: “Galvenais šķērslis stabīlai un taisnīgai pasaules kārtībai ir Amerikas Savienotās Valstis... Amerikas Savienoto Valstu nostājas un politikas maiņa joprojām ir mana galvenā prioritāte.”
4) Valūtas mahinācijas. Soross izraisīja Lielbritānijas finanšu krīzi, dempingējot 10 miljardus sterliņu mārciņu, uzspiežot valūtas devalvāciju un gūstot miljardiem dolāru lielu peļņu.”

Turpinājums 3. lpp.

Godātie lasītāji,

nākamais laikraksta “DDD” numurs (Nr.18(392))
iznāks pēc trim nedēļām – 29. septembrī.

KĀRLIM ULMANIM – 140

4. septembrī Latvijas valsts pirmajam Ministru prezidentam un pirmskara laika pēdējam Valsts prezidentam Kārlim Ulmanim apritēja 140 gadi.

Godinot šī valstsvīra paveikto, lai skan paša Kārļa Ulmaņa uzrunās teiktais.

“Laimīga ir tā tauta, kuras dēliem ne tikvien ir augsti un cēli mērķi, bet kuri arī nebaidās no upuriem viņu sasniegšanai.” (1918)

“Tikai tie ieguvumi un panākumi, kurus dos darbs un izturība, būs ieguvumi, kuri nezudīs, bet pastāvēs un tuvinās mūs tam brīdim, kad latvji varēs teikt: nu mēs esam pilni saimnieki arī Latvijas valsts un tautas saimniecībā.” (1923)

“Mūsos vajaga būt svētam, tīram pašlepnumam. Mēs neesam tie, kas grib citus apspiest, bet mēs arī neļausimies no citiem apspiesties.

Jūs varbūt jautāsi, ko mēs mazi un jauni darīsim. Bet aizmirstiet to, ka mēs esam mazi un jauni, un lai neviens vairs neraksta par “mazo tautiņu, mazo valstiņu”. Lai citi, lielāki, padara to, ko mēs esam padarījuši, un lai citi, mazi, tiek mums līdz.

Šinī brīdī šo pateicību izsakot, klusumā atjaunosim apņemšanos ar savu sirds solījumu, ka ļausim degt mūsu sirdīs atkal vecai ticībai uz Latviju, tai ticībai, kas visus šos gadus mūs stiprus darījusi un devusi mums spēju izturēt un panest visus pārbaudījumus, – šai vecai ticībai uz Latviju, kas iedegās kaujas dienās Tīreļa purvos, Ventas krastos, Cēsu kaujas lejās un Latgales ezeru krastos.” (1934)

“Latvija lai mūžam dzīvo kā pērle jūras apskalota, saules – mīļās labās, gaišās, karstās saules apstarota un sildīta, mūsu siržu mīlēta un mūsu roku, mūsu visu spēku un zināšanu celta un mūsu krūtīm un rokām aizstāvēta un sargātā Latvija tagad un visos laikos.” (1936)

LASĪTĀJA VĒSTULE

PAR LATGALI

Cien. “DDD”!

Tā pastieptā roka jau ir notirpusi un sākusī nolaisties, “pateicoties” Latvijas okupācijai, neveiktajai deokupācijai, visa posta un nelaimju saknei, nobendējot Kārli Ulmani un viņa aicinājumu patsniegt roku Latgalei.

Cienā
A. Kiršfelds

KĀRLIS ULMANIS PAR LATGALI

“Latgalei ir viena liela priekšrocība: viņas jaunums, viņas skaistums.” (Dagda, 18.08.1934.)

“Latgales ceļš, kas ved uz augšu, uz priekšu, tikai ir sācies, un vēl tikai nākotnē Latgale pierādīs un parādīs un mēs pilnos apmēros piedzīvosim Latgales svaru un nozīmi mūsu zemes un valsts tautsaimniecībā, kultūrā un visā valsts dzīvē.” (Rēzeknē, 03.05.1935.)

“Latgale ir mūsu valsts vaiņagā trešā zvaigzne, gaiša un spoža zvaigzne. Mums jāgādā un mēs gādāsim, lai Latgales zvaigzne vēl spožāka paliktu.” (No veltījuma Rēzeknes izstādei 05.09.1936.)

PRET ĀRĒJIEM IENAIDNIEKIEM JĀCĪNĀS IKDIENĀ

Liene Apine

Šā gada 27. augustā LNF pārstāvju vadītājam automašīnai radās tehniskas problēmas, tādēļ, izmantojot KASKO apdrošināšanu, tika lūgta palīdzība apdrošinātājam ADB “Gjensidige”. Pēc neilga brīža saņēmām zvanu no autoservisa SIA “Auto 24” (Lursoft informācija: SIA “Auto 24”, Reģ.Nr. 50003667331, Maskavas iela 227, LV-1019, tālr.: 27888555, 28339035). Zvanītājs runāja krieviski. Pēc prasības runāt latviski sarunu turpināja kolēģis, kurš atzina, ka tehniķis nerunā latviešu valodā. Kad neizpratnē jautājām, kā tad mēs spēsim saziņāties, saņēmām atbildi, ka viņš saprotot, ko viņam saka. Latviski runājošajam auto servisa darbiniekam neienāca prātā, ka mēs varētu nezināt krievu valodu, tādēļ nesapratīsim, ko meistarš saka. “Viņš taču tehniķis...”, skanēja nožēlojams attaisnojums no latvieša, kuram vajadzēja nostāties klientu pusē. Vai tā nav diskriminācija pret latviešiem?

Kad negadījuma vietā ieradās tehniķis, viņš patiešām nerunāja latviski. Mums izdevās noskaidrot, ka viņu sauc Oļegs.

Mūsaprāt, Latvijā jau sen visiem vajadzēja runāt latviski – pat tehniķiem, kas sniedz palīdzību uz ceļa. Tehniskā palīdzība

tiek lūgta situācijās, kas jau ir nepatīkamas, tādēļ tādu latviski nerunājošu tehniķu necieņa un nespēja sarunāties situāciju padara vēl nejaucāku. Tās ir sekas tam, ka joprojām no Latvijas nav padzīti Latvijas un latviešu tautas **ārējie ienaidnieki** – padomju kolonisti un viņu pēcteči.

Saprotam, ka Oļegs ir tikai viens no simtiem tūkstošiem ārējo ienaidnieku Latvijā, bet tik un tā nevēlējāties šo gadījumu “norīt kā glumu krupi”, tādēļ vēršamies pie Valsts valodas centra ar sūdzību.

Iesniegumā, kura kopijas nosūtījām arī tieslietu ministram Dzintaram Rasnačam (Nacionālā apvienība) un visām Saeimas frakcijām:

“Lūdzam veikt valsts valodas zināšanu pārbaudi uzņēmumā SIA “Auto 24”, kas ir apdrošināšanas firmas ADB “Gjensidige” sadarbības partneris. Gaidīsim informāciju par pārbaudes rezultātiem un Valsts valodas centra rīcību iespējamo pārkāpumu novēršanai.

Tāpat vēlamies zināt, ko Valsts valodas centrs dara, lai mudinātu valsts vadītājus (deputātus, ministrus, prezidentu) stiprināt latviešu kā vienīgās valsts valodas statusu Latvijā ne tikai uz papīra, bet arī reālajā dzīvē? Cik ilgi latviešiem ir jāsamierinās ar pazemojošo situāciju, kad ikdie-

nā tiekam uzrunāti Latvijas ārējo ienaidnieku lietotajā valodā? Ko Valsts valodas centrs, sadarbībā ar valsts pārvaldes institūcijām, plašsaziņas līdzekļiem, ir plānojis darīt, lai beidzot iemācītu latviešiem nesamierināties ar situācijām, kad viņus uzrunā krieviski vai arī saruna notiek divās valodās?”

Aicinām “DDD” lasītājus rīkoties līdzīgi un neklusēt par ārējo ienaidnieku izlēcieniem.

Valsts valodas centrs

Sūdzības par Valsts valodas likuma pārkāpumiem iesniedziet:

Valsts valodas centra Valodas kontroles departamentam
Eksporta ielā 6
Rīgā, LV – 1010
e-pasts: info@vvc.gov.lv
Tālr.: 67331814

JAUNĀ TAUTAS SAIMNIEKOŠANAS PARADIGMA

Dr. Valdis Šteins

*Triju zvaigžņu ordeņa
komandieris*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Biznesa paradigma nav iedomājama bez vēl viena stūrakmens – Konkurences. Ar konkurenci ir tieši tāpat kā ar “brīvo tirgu”. Jūs iedomāties, ka tas taču ir labi, biznesmeņi sacenšas savā starpā un es – patērētājs – iegūstu labāku un lētāku preci vai pakalpojumu. Bet biznesa paradigmas apstākļos tas tā nav – tā ir sacensības fikcija.

Sistēma ir radīta tāda, ka jūs vairs nevarat būt uzņēmējs, bet jums jāklūst par *gešeft* un *andel* biznesmeni. Lai biznesmenim business notiktu, viņam jāizcīna slavenā šķietamās konkurences cīņa, kas īstenībā ir likumiska uzpirkšanas, nopirkšanas, pār-

pirkšanas, protekcionisma un lobisma sistēma. **Konkurence ir iepriekš ieplānotas nevienlīdzības radīšanas shēma**, kurā kā uzvarētājs izlien ne jau labākā prece, bet viskorumpētākā prece.

Zinot, ka valstī ir vispārējs naudas trūkums, uzņēmējam nepamatoti zemu ir jāsamazina preces vai pakalpojumu cena, jo tikai tad viņš spēs konkurēt – tas ir, izdzīvot. Lielie tirgotāji var to daudz vieglāk atrisināt, bet mazajiem jāiet bojā. Kā var pacemināt cenu? Protams, manipulējot, jo nekāda “patiesi brīvā tirgus” te nav. Biznesa paradigma un valstistu ekonomiskā politika pieprasa: pirmkārt – blēdīties; otrkārt – pastiprināt strādājošo ekspluatāciju; treškārt – cīnīties ar parādu verdzību. Tādi ir biznesa izdzīvošanas noteikumi, kurus radījuši valstisti ar savu ekonomisko politiku.

Piemēram, kvalitatīvas izejvielas nomainīt ar nocenotām un nekvalitatīvām (starp citu, Titāniks nogrima tāpēc, ka bija iepirkta lētākas skrūves, nekā projektā paredzēts – būtu bijušas pareizās, kuģis izturētu sadursmi ar aisbergu; tāds ir pēdējais ekspertu atzinums), pārliet etiķetes ar “svaigāku” datumu un daudz ko citu. Biznesmeņi visus šos trikus labi pārzina. Otrais no minētajiem paņēmieniem tād

ir palielināt ekspluatāciju: mazāka alga strādniekiem, vairāk virsstundu, darbs brīvdienās, sliktākas kvalitātes darba apstākļi, darba apģērba trūkums un daudzi citi asprātīgi izgudrojumi. Kā trešais faktors mākslīgai konkurencei jāmin – biznesmeņa atkarība no kredīta. Katram ir jāatmaksā ieguldītie līdzekļi, jāmaksā kukuļi, “otkati” (parasti maksā papīra kulēs vai polietilēna maisiņos, konvertos, senāk “diplomātos” – viens diploms bija 1 miljons), jāapmaksā lobētāji, jātērē milzu līdzekļi marketingā, jo jācenšas neeļļot, konkurences cīņā radīto, nekvalitatīvo precī iesmērēt pircējiem.

Biznesā ir konkurence, bet kā ir tautsaimniecībā? Ko mēs varam likt pretī konkurencei? Tautsaimniecībā strādā pavisam citi uzņēmējdarbības principi un veidi – sadarbība, kooperācija, līdzdarbība, dabiska sacensība par labāku produktu, ražojumu.

Tautsaimniecībā, protams, pastāvēs sacensība ar preces un pakalpojumu kvalitāti, bet tā būs vairāk balstīta sadarbībā un kooperācijā. Tautsaimniecības paradigma izslēdz šo mākslīgo konkurenci. Ja kāds uzņēmējs šo sacensību nevarēs izturēt, tad viņam, kā Ivanam Ivanovičam, būs jāmaina profesija – jāklūst par politiķi.

Turpmāk vēl...

DŽORDŽS SOROSS – IEKŠĒJAIS TERORISTS

Turpinājums no 1. lpp.

IEPRIEKŠ NEPAREDZĒTA VAJADZĪBA

Soross strādā visā pasaulē – viņš ir izveidojis tīklveida struktūru “Atvērtās sabiedrības fonds” (Open Society Foundations), kas atrodas Ņujorkā, kā arī desmitiem ar to saistītu organizāciju visā pasaulē, arī Latvijā. Jau ilgstoši, caur saviem apmaksātajiem ietekmes aģentiem un viedokļu līderiem, viņš atbalsta okupācijas seku – ārējā ienaidnieka – saglabāšanos Latvijas teritorijā un popularizē graužošas ultraliberālas kultūrmarksisma idejas. Ne jau nejauši, tieši Sorosa “stipendiātu” Drošības policija un prokuratūra izvēlējās par ekspertiem vairākās krimināllietās, kas tika safabricētas pret laikrakstu “DDD” par dekolonizācijas nepieciešamības atspoguļošanu.

Amerikāņu parakstītajā petīcijā nav ticis pārspilēts, Sorosu nodēvējot par iekšējo teroristu, jo viņš rada īstas šausmas valstu iekšienē. Soross, finansējams masu medijus, uzpirkdams viedokļu līderus un iefiltrējams savus apoloģētus valstu pārvaldēs, stimulē nacionālās kultūras sagraušanu visā pasaulē ar kultūrmaksistu stratēģijas palīdzību.

Arī t.s. bēgļu krīze Eiropā nenotiek bez šīs “spalvainās rokas” ziņas. Pērn presē parādījās no “Atvērtās sabiedrības fonda”

ziņoja, ka piešķirs vēl 500 miljonus ASV dolāru imigrantu ienākšanas atbalstīšanai Eiropā.

CILVĒKU KONTRABANDA

Savukārt “The Daily Economist” pirms dažiem mēnešiem rakstīja: “Šā gada 5. martā Itālijas iestādes veica jaunu izmeklēšanu par Džordža Sorosa finansētajām nevalstiskajām organizācijām, kuras ir saistītas gan ar cilvēku tirdzniecību, gan Islāma valsts finansēšanu, lai palīdzētu viņiem iebrukt Eiropas kontinen-

humanitārās organizācijas nodrošina bēgļiem ceļu uz Eiropu pāri Vidusjūrai. Šīs organizācijas pat uzkūda viņus turp doties, šīs organizācijas arī apmāca potenciālos bēgļus, kādā veidā iespējams maksimāli droši nokļūt Vēcajā pasaulē. No kurienes gan brīvprātīgie ziedotāji ņem tik lielus līdzekļus šai apjomīgajai cilvēku transportēšanai?” vaicā izdevums.

Džordža Sorosa siivs pretinieks ir Ungārijas premjerministrs Viktors Orbāns. Viņš uzsver, ka Soross vēlas izveidot jaunu hibidrizētu un muslimizētu Eiropu, tāpēc žogs uz Ungārijas robežas, kura būvniecību atbalstījušas arī citas Viduseiropas valstis, ir bājers, kas apturēs Sorosa un Eiropas Savienības ieceri palielināt musulmaņu imigrāciju.

Protams, Soross nav vienīgais multimiljardieris, kurš finansē globalizācijas karagājienus, taču viņu ir visvienkāršāk saskatīt ar neapbruņotu aci. Bet par to citreiz.

Avoti:

<https://petitions.whitehouse.gov/#signapetition>

<http://nra.lv/pasaule/211382-sorosa-strukturais-beglu-iepludinasanu-gatavojusas-jau-sen.htm>

<http://nra.lv/pasaule/21244-izmekle-sorosa-saistibu-ar-beglu-kontrabandu-uz-eiropu.htm>

<http://www.la.lv/orbans-soross-velas-izveidot-muslimizetu-eiropu/>

Sagatavoja Līga Muzikante

SOROSS, FINANSĒDAMS MASU MEDIJUS, UZPIRKDAMS VIEDOKĻU LĪDERUS UN IEFILTRĒDAMS SAVUS APOLOĢĒTUS VALSTU PĀRVALDĒS, STIMULĒ NACIONĀLĀS KULTŪRAS SAGRAUŠANU VISĀ PASAULĒ AR KULTŪRMAKSISTU STRATĒĢIJAS PALĪDZĪBU.

(“ASF”) noplūduši iekšējie dokumenti, kuros lasāms, ka 2016. gada martā šī organizācija izdalījusi 600 000 ASV dolāru, lai lobētu bēgļu atbalsta pasākumus Eiropas mērogā. “ASF” Eiropas reģionālais direktors Džordži Vaguers apstiprinājis 600 000 ASV dolāru piešķiršanu priekšlikumu paketei ar nosaukumu “*Stāšanās pretī pret migrantiem vēstojai retorikai un toksiskajai publiskajai informācijai par migrāciju Eiropā*”. Puse no summas iztērēta lobijam. Finansējums plūdis caur Džordža Sorosa grupas Eiropas rezerves fondu. Dokumentos lasāms, ka sorosiešiem radusies “iepriekš neparedzēta vajadzība” līdzekļu iedalīšanai, jo 2015. gada teroristu uzbrukums Parīzē mazinājās simpātijas pret bēgļiem. “Debates par migrāciju Eiropā kļuvušas arvien vairāk negatīvi noskaņotas pret migrantiem gan politiskajā, gan sabiedriskajā limenī. 2015. gadā lielā bēgļu skaita ierašanās un novembra teroristu uzbrukums Parīzē lielā mērā sagrāvis līdzjūtību pret bēgļiem, kas bija jūtama pirms gada...” – teikts dokumentā.

Pirms gada Soross publiski pa-

tā. Palīdzot Sirijas bēgļiem tikt Eiropas valstīs, šīs nevalstiskās organizācijas transportē cilvēkus no Islāma valsts kontrolē esošās Ziemeļāfrikas daļas. Izmeklēšana, kuru veica Itālijas un citas varas iestādes, konstatēja, ka ar Džordža Sorosa palīdzību finansētas nevalstiskās organizācijas apmaksā privātos kuģus, kuri slepus transportē desmitiem tūkstošus nelegālu migrantu no Ziemeļāfrikas uz Eiropas Savienību caur Dienviditāliju. Iestāžu rīcībā ir ziņas, ka cilvēku transportēšanā rodama sasaiste ar Islāma valsts kontrabandas tīklu.”

Arī interneta vietne “EADaily” apstiprina, ka vairākas nevalstiskās organizācijas jau kopš 2012. gada aktīvi sākušas iesaistīties migrantu transportēšanā uz Eiropu no Āfrikas, Tuvajiem Austrumiem un Āzijas valstīm. Organizācijas par savu mērķi deklarē palīdzēt no kara un totalitāriem režīmiem bēgošiem nelaimē nonākušiem cilvēkiem, lai glābtu viņu dzīvības un veselību. Tomēr, kā norāda izdevums, gadu gaitā kļūst redzams, ka labdarība ir tikai piesēgs apjomīgai cilvēku kontrabandai. “Tieši

¹ Sauls Alinskis bija amerikāņu rakstnieks, tāds kā “kreiso radikāļu leģenda”. Septiņdesmitajos gados klajā nāca viņa grāmata “Noteikumi radikāļiem” ar dažādām stratēģiskām pamācībām, kuras izmanto mūsdienu ultraliberāli jeb iekšējie teroristi arī Latvijā – piemēram, “izsmieklis ir spēcīgākais ierocis” vai “uzbrūc indivīdam un izolē viņu no sabiedrības simpātijām”, vai “ja tu uzspiedīsi negatīvu tendenci pietiekami spēcīgi, tad to kļūs iespējams virzīt tālāk un padarīt par pozitīvu. Vardarbība no pretinieka puses ļaus iegūt sabiedrības simpātijas, jo sabiedrība vienmēr simpatizē upurim...”

Viņi BLENZA, un arī es BLENZU...

Īlija Džonsa, sociālpsiholoģe

NOZIEDZĪGĀ VIENALDZĪBA

1964. gada pavasara vakarā kāda meitene, Kitija Genovese, izkāpa no automašīnas pie savas mājas. Pieeši parādījās vīrietis ar nazi, kurš meitenei uzbruka, viņu sadūra, sagraizīja, izvaroja un aplaupīja. Desmitiem daudzdzīvokļu nama iedzīvotāju klusējot tikai noraudzījās uz dažādām pagārā notikuma epizodēm. Ārstiem, kas tika izsaukti tikai pēc tam, kad noziedznieks jau bija prom, meitenes dzīvību neizdevās glābt. Ketija Genovese nomira ātrās palīdzības mašīnā.

Šis traģiskais gadījums vēsturē ir iegājis kā “Genoveses sindroms” un “liecinieka efekts”. Tādi termini raksturo psiholoģisku fenomenu, kad cilvēki, savā acu priekšā redzot ārkārtēju notikumu, nepalīdz cietušajam, jo ir pārliecināti, ka to izdarīs kāds cits. Tiek uzskatīts, ka sniegt palīdzību ekstrēmās situācijās, ko redz vairāki cilvēki, ir kaut kādu “speciālistu” uzdevums. Vienlaikus cilvēks, kurš ir vienīgais liecinieks, pamanot, ka citu nav, rīkojas daudz izlēmīgāk un palīdz cietušajam, jo pats personīgi uzņemas atbildību.

Tiek uzskatīts, ka neizlēmību liecinieku grupā varētu radīt tāds psiholoģiskais fenomens kā “daudzskaitlīgā ignorance”, kad skatītāji baidās un kautrējas, ka līdzpilsoņi viņu iejaukšanos uzskatīs par nepareizu. Šis paradības pieļautajās traģēdijās runa ir nevis par aktīvu rīcību, bet gan par gribas trūkumu, paviršību un inercveidīgu nolaidību. Ja pat neviens liecinieks neko sliktu nedara, tomēr visi kopā paliek vienaldzīgi un savu acu priekšā pieļauj traģēdijas īstenošanos, aizmirsdami par savu personīgo atbildību.

DAUDZSKAITLĪGĀS IGNORANCES FENOMENS

Kādēļ mēs neuzdrošināmies izteikt protestu, kad redzam, ka kaut kas notiek ne tā, kā vajadzētu? It kā tiekam mācīti citādi. “Bet, ja visi lēks no jumta, arī tu lēksi?” – šis ir pietiekami gudrs vecāku jautājums savām atvasēm, kas piedāvā apstāties un padomāt, vai noteikti būtu jāseko kolektīvam, ja visi dara kaut ko stulbu un kaitīgu. Taču tas vēl nav viss. Mēdz būt paradokšālas situācijas, kad katrs sabiedrības loceklis šaubās vai ir neapmierināts, tomēr klusē. To bieži var novērot saistībā ar svarīgiem jautājumiem – runās par politiku, kultūru, tikumiem.

Kompānijā daudzi svarīgi māj ar galvu, pauzdami kompetenci par kādu literatūras šedevru vai kulta filmu. Taču kāds, visiem dzirdot, pieeši atzīstas, ka minēto grāmatu “Karš un miers” nav lasījis... un tikai tad vairāki līdzpilsoņi viņam atviegloti pievienojas. Nereti visiem telpā kļuvis auksti atvērtā loga dēļ, taču katrs domā, ka citiem gaisa temperatūra ir patikama un tikai viņa paša sajūtas atšķiras no pārējiem. Tie ir tikai sadzīviska rakstura piemēri.

Daudz nopietnākiem gadījumiem ir tālejošākas sekas. Cilvēks paiet garām uz ielas salstošam bezpajumtniekam tikai tāpēc, ka viņam garām iet desmitiem citu cilvēku, kas varētu palīdzēt. Bērns smet ar akmeni putniņam, jo arī citi puikas tā dara. Pusaudzis sāk smēķēt, lai gan pašam tas nepatīk. Pilsonis nobalso par vispopulārāko kandidātu tāpēc, ka... nu, jūs paši zināt. Šie cilvēki patiešām uzskata, ka nepiekrīšanu masu tumsonībai labāk ir paturēt pie sevis, taču bieži vien pat nenojauš, ka tieši tāpat spriež arī kaimiņš... taču savus iebildumus uz āru neizpauž.

Šādas paradokšālas situācijas tiek sauktas par daudzskaitlīgo ignoranci (*pluralistic ignorance*). Esot pūlī, lielai daļai nepatīk notiekošais, tomēr neviens neuzdrošinās par to ierunāties un kaut ko iebilst, jo ir pārliecināts, ka apkārtējie atbalsta to, kas notiek (vai nenotiek). Tādējādi rodas un tiek baroti maldīgi priekšstati par kolektīvajiem mērķiem, idejām vai stāvokli.

KAD PIENS SASTĀV NO ŪDENS...

Daudzskaitlīgās ignorances teoriju ir pētījis amerikāņu darba psiholoģijas speciālists Daniels Kacs. Viņš apkopoja informāciju par to, kā stereotipi iespaido cilvēku spriedumus gan individuālās, gan sociālās psiholoģijas kontekstā. Atklājās, ka cilvēki pēc inerces atbalsta aizspiedumus, kas viņiem pašiem, godīgi sakot, nemaz nav tuvi.

Debora Prentise un Deils Millers veica pētījumu par alkohola lietošanu studentu pilsētiņā. Analizējot studentu viedokļus un viņu priekšstatus par to, ko domā citi vienaudži, Prentise un Millers guva plašas liecības par daudzskaitlīgo jeb masu ignoranci. Daudzi studenti uzskatīja, ka viņu biedri krietni aktīvāk atbalsta alkohola lietošanu, nekā tas bija patiesībā. Starp citu, atklājās, ka jaunajiem vīriešiem vairāk nekā meitenēm piemita nosliece iedzert tikai “kompānijas dēļ” un tāpēc, ka “koledža tā ir pieņemts” (vismaz tā bija 1993. gadā)...

Vācu socioloģe Elizabete Noele-Neimane izvīrēja “klusēšanas spirāles” koncepciju, kas ir cieši saistīta ar ideju par daudzskaitlīgo ignoranci. Saskaņā ar šo fenomenu, cilvēki cenšas mazāk izteikties (vai neizteikties vispār), kad zina, ka viņu viedoklis būs nepopulārs. Noele-Neimane atklāj, ka klusējošos pārvalda bailes par sodu vai izolāciju no sabiedrības puses. Iedomātās “klusēšanas spirāles” apakšdaļā atrodas tie, kas klusē tāpēc, ka viņu viedoklis nesakrīt ar vispārpieņemto. Viņu baiļošanās piespiež spirāli griezties, ar katru apgriezīgu to paplašinot. Tādā veidā informācija par sabiedrības viedokļa saturu automātiski kļūst par faktu, nocērtot iespēju mazākumam izteikties.

Turpinājums 7. lpp.

SKAUDRĀS REALITĀTES APZINĀŠANĀS

Turpinājums no 1. lpp.

Mārtiņš Grapmanis: Sākotnēji strādāju tirdzniecībā, kur viena no vadības prasībām bija runāt ar klientu viņam vēlāmā valodā. Ar to man arī bija jācinās, jo, no vienas puses, gribējās būt labākam darbiniekam, bet, no otras puses, vēlējos būt latvietis ar pašcienu, kura pienākums ir rūpēties par savas tautas pastāvēšanu. Nevēlējos būt pērka- mais latvietis, kurš gatavs runāt jebkādā valodā, lai tikai vairāk nopelnītu.

Tu man jautāji, vai es apzinājos, cik traģisks ir mūsu tautas stāvoklis? Noteikti nē! **Diemžēl masu informācijas līdzekļu sniegtā informācija, politiku runas par integrāciju un tā saucamo mazākumtautību centieniem iekļauties latviešu sabiedrībā lika apšaubīt laikrakstā “DDD” lasīto. Šķita, ka jūs pārspilējat, ka situācija nav tik traģiska. Izrādījās, ka jums diemžēl ir taisnība. Es pat teiktu, ka reizēm gribētos lietot necenzētus vārdus, lai raksturotu stāvokli, kādā atrodamies.** Nav jēga lamāties uz kolonistiem, kuru dabā ir nicināt visu latvisko, bet nožēlojami ir latvieši, kas bez jebkādas pašcieņas luncinās ap krievvalodīgajiem, cerot, ka tādējādi izpelnīsies viņu cieņu.

KOLONISTIEM KOLONISTU DABA

DDD: Kāda ir krievvalodīgo pircēju reakcija pret tevi? Vai viņi neizsaka pārmetumus, ka tu ar viņiem nerunā krieviski?

Mārtiņš Grapmanis: Reakcija ir dažāda. Pēc reakcijas uz manu paradumu runāt tikai latviski, pircējus varu iedalīt vairākās grupās. Viena daļa, dzirdot, ka runāju latviski, pāriet uz sarunu latviešu valodā. Viena daļa savukārt ignorē, ka es runāju latviski – viņi saprot, ko es saku, bet turpina runāt krievu valodā, nekādu nepatiku pret mani neizrādot. Tad ir tādi, kas, dzirdot, ka es atbildu latviski, sāk burkšķēt, bet uz personīgiem apvainojumiem nepāriet. Taču ir arī daudzi, kas mēģina mani “vest pie prāta”, audzināt savā imperiālistu maniere.

Nāk prātā saruna ar kādu pircēju, kas nekādi nevarēja saprast, kādēļ es runāju ar viņu latviski, nevis krieviski. Viņa man jautāja, kādēļ es nerunājis krieviski? Jautāju – kādēļ gan man būtu jārunā krieviski? Tādēļ, ka viņa, lūk, runājis krieviski. Man loģiski radās jautājums – nu un, ka jūs runājat

krieviski? Viņa bija neapmierināta un paziņoja, ka man viņa esot kā pircēja jāciena un tādēļ jārunā krievu valodā. Uz to viņai atbildēju, kādēļ gan man būtu jāizrāda viņai cieņa kā pircējai, ja viņa man neizrāda cieņu kā latvietim un nerunā ar mani latviešu valodā?! Viņas atbilde bija tipiska daudziem krievvalodīgajiem – cieniet mani, runājot ar mani krieviski, tad es varbūt runāšu latviski. Uzsvārs ir uz vārdu “varbūt”. Mūsu saruna notika divās valodās. Kad jautāju, kādēļ viņa nerunā latviešu valodā, ja to labi pārzina, viņa nevilcinoties atbildēja, ka vienkārši **negrib runāt latviski!** Savukārt es negribu runāt krieviski, tādēļ neslēpu savu sašutumu par to, ka viņa **manā valstī** negrib runāt **manā valodā**. Cilvēkus ar šādu attieksmi netaisos cienīt un uzskatu viņus gan par ārējo, gan iekšējo ienaidnieku.

Gadījumi ir visādi. Piemēram, ir viens nosacīts pastāvīgais klients, kurš, izdzirdot latviešu valodu, nez kādēļ sāk runāt spāniski. Viņš uzsver, ka man esot ar viņu jārunā krieviski, jo tā, lūk, esot starptautiska valoda. Latviešiem tā pagaidām ir tikai okupantu valoda.

Vēl viens “jājamzirdziņš” šādiem šovinistiem, kas negrib runāt latviski, ir demagoģisks jautājums: kādā valodā jūs runāsit, ja veikalā ienāks francūzis, – arī latviski? Mana atbilde ir skaidra – jā, latviski! Tikai tad, kad viņš pieklājīgi pajautās, vai varam runāt, piemēram, angliki, franciski vai jebkādā citā valodā, mainīšu saziņas valodu. Tā ir visbūtiskākā atšķirība starp tūristiem, neseniem iebraucējiem un šeit gadiem dzīvojošajiem *urļikiem*, kas atspēr durvis ar kāju un bez kādām ceremonijām pieprasa, lai ar viņiem runātu krieviski.

DDD: Pirms sarunas tu pieņemēji gadījumu, ka kāds šāds neapmierināts pircējs uzrakstījis vadībai sūdzību par tevi.

M.G.: Sūdzībā gan viņš nerakstīja, ka esmu atteicies runāt ar viņu krieviski. Viņš sūdzējās par manu nekompetenci. Viņš rakstīja, ka esmu rupjš, ka esmu izturējies pret viņu kā pret ienaidnieku. Tas gan tā nebija, bet pieņemu, ka viņš vismaz pusi no tā, ko viņam sacīju, nemaz nesaprata. Pēc būtības vispār viņam ir taisnība – viņš ir latviešu tautas ienaidnieks, tādēļ pret viņu būtu jāizturas kā pret ienaidnieku. Ja viņš to juta, tad esmu gandarīts. Visiem kolonistiem vajadzētu just mūsu, latviešu, nepatiku. Ja

viņi to nejut, tad ar latviešiem kaut kas nav kārtībā...

LATVIEŠI SAVĀ SĒTĀ NEREDZ ĀRĒJO IENAIIDNIEKU

DDD: Tu nesen pievienojies Zemessardzei. Kādēļ?

Mārtiņš Grapmanis: Lai, ja būs nepieciešams, es būtu gatavs aizstāvēt savu Tēvzemi. Zemessardze dod iemaņas aizstāvēties militāra uzbrukuma gadījumā.

DDD: Vai latvieši, tavuprāt, saprot, ka jābūt gataviem savu tautu aizstāvēt ne tikai militāra uzbrukuma gadījumā, bet arī ikdienā ir nepieciešama milzīga drošība, lai ieraudzītu skaudro realitāti, kādā dzīvo latviešu tauta?

M.G.: Kā jau teicu iepriekš, to patiesi sāku apzināties, kad pārcēlos uz dzīvi Rīgā. **Līdz tam runas par nepieciešamību likvidēt okupācijas sekas, novērst draudus latviešu tautai, šķita nedaudz pārspilētas un varbūt pat aizkavējušas Trešās Atmodas laikos. Tagad, protams, par to kaunos un labprāt mainītu situāciju, lai ikviens latvietis apzinātos skaudro realitāti.**

DDD: Kas, tavuprāt, varētu atvērt latviešiem acis?

M.G.: Gribētos jau, lai risinājums būtu vienkāršs, bet, ņemot vērā to, kāda šobrīd ir mūsu sabiedrība, šķiet, ka bez reāliem militāriem draudiem diez vai kas mainīsies. Latvieši krievvalodīgos uztver kā mazliet atšķirīgus savējos, kuri kā spītīgi bērni negrib runāt latviski, bet visā visumā jau ir savējie, kas nekādas draudus sevi nenes. 9. maija orgijas pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa latviešos izraisa sašutumu tikai isu brīdī, bet nekādas tālejošas sekas nedod.

DDD: Vai tad, ja latvieši apzinātos, ka šie “mūsu krievvalodīgie” patiesībā ir ārējie ienaidnieki, kaut kas mainītos?

M.G.: Varbūt, bet – kā likt latviešiem to saprast? Atziņos, pat mani ir grūti reāli iztēloties, kā dzīvī tagad norisinātos deokupācija un dekolonizācija, lai gan vēlos, lai krievvalodīgie pazūd no šejienes. **Tas šķiet nerealī, bet bez dekolonizācijas latviešu tautai nav pašcieņas pilnas nākotnes.**

DDD: Kas, tavuprāt, ir atbildīgs par to, ka mūsu tauta ir tik kritiskā situācijā, ka mums trūkst nacionālās pašapziņas un vienotības?

M.G.: Protams, katra latvieša personiska atbildība ir būt domājošam, taisnīgam un drosmīgam, taču (spriežu arī pēc sevis) ne katrs pats ir spējīgs saviem spēkiem izlauzties cauri melu kalniem un ieraudzīt patiesību. Tādēļ ir valsts vadītāji, politiķi, kuru uzdevums ir mācīt cilvēkus, mudināt tiekties uz augstākiem ideāliem. Varbūt tas izklausās nedaudz banāli, bet tā tas ir.

No politiķiem, kas sevi dēvē par nacionālistiem, latviešu tautas interešu aizstāvjiem, neesmu dzirdējis ne vārdu par deokupāciju un dekolonizāciju. Esmu latvietis parastais, kurš no rīta līdz vakaram neseko līdz politiķu aktivitātēm, tādēļ varu ar lielu pārliecību teikt, ka, ja, piemēram, Saeimā pārstāvētā Nacionālā

TĀPAT IKVIENAM LATVIETIM VAJADZĒTU PAJAUTĀT SAVAM KRIEVVALODĪGAJAM KAIMIŅAM, DRAUGAM, PAZIŅAM, KOLĒĢIM, VAI VIŅŠ ŠAUS UZ KRIEVU ARMIJU, JA KRIEVIJA UZBRUKS LATVIJAI. VARBŪT NEUZDODAM ŠO JAUTĀJUMU, JO BAIDĀMIES NO ATBILDES?

apvienība par kaut ko tādu runā, tad līdz cilvēkiem tas neaiziet. Man gan šķiet, ja viņi runātu par deokupāciju un dekolonizāciju, tad varas mediji būtu viņus izsmērējuši pa sienām, un ikviens to būtu pamanījis. Secinājums – Nacionālā apvienība nav par dekolonizāciju, par ārējā ienaidnieka padzišanu no Latvijas...

DDD: ...bet viņi vismaz 16. martā nebaidās iet pie Brīvības pieminekļa.

M.G.: Vismaz... tas jau tikai pēdējos gados, kad sajuta pieprasījumu no tautas. Bet viņi nebija šīs tradīcijas aizsācēji. **Sākotnēji, cik atceros, Raivis Dzintars aicināja 16. martā iet uz kapiem, nevis pie Brīvības pieminekļa, lai gan jūs, Latvijas Nacionālā fronte, aicinājāt “Visu Latvijai!” pievienoties jums gājienā uz pieminekli. Tagad šī datuma patiesā vēsture ir aizmirsta un “Nacionālā apvienība” 16. martu sauc par savu pasākumu.**

DDD: Jā, bet “Visu Latvijai!” puīši varonīgi ziemas salā pus- kaili stāvēja pie Saeimas, aicinot deputātus neatdot Krievijai Abreni.

M.G.: Tā bija puīšu cienīga akcija, bet tagad, kad paši ir Saeimā, – kādēļ viņi necinās par deokupāciju un dekolonizāciju? Diemžēl mūsu politiķiem trūkst, atvainojos par izteicienu, pautu, lai līdzīgi Austrālijas premjeram pateiktu, ka tie, kuriem te kaut kas nepatīk, kuri negrib runāt latviski un asimilēties, lai tinas virzienā uz Austrumiem, kur pēc 300 km (no Rīgas) var runāt, kā vien ienāk prātā.

DDD: Tad jau jāsecina, ka Saeimā nav valdībā patiesībā nav neviena, kurš būtībā cīnītos par latviešu tautas interesēm?

M.G.: Politika nav mana stiprā puse, bet no malas tā izskatās. Atkārtošu, ko jau teicu iepriekš, – manuprāt, pārmaiņas būs tikai

tad, kad latvieši saskarsies ar reālu militāru konfliktu. Tikai tad būs iespēja ieraudzīt, kurš ir kurā pusē, cik lielā mērā “mūsu krievvalodīgie” patiesām ir mūsu.

DDD: Ko darīt tiem latviešiem, kas jau tagad saprot: kurš ir kurā pusē?

M.G.: Ikdienā pacietīgi darīt visu, lai krievvalodīgie šeit nejustos omulīgi. Bieži vien nav jādara nekas liels – tikai konsekventi jārunā latviešu valodā. Bet politiķi, kas tikai izliekas par nacionāliem un solās aizstāvēt latviešu tautas intereses, jāšūta uz trim burtiem... Tāpat ikvienam latvietim vajadzētu pajautāt savam krievvalodīgajam kaimiņam, draugam, paziņam, kolēģim, vai viņš šaus uz krievu armiju, ja Krievija uzbruks Latvijai. Varbūt neuzdodam šo jautājumu, jo baidāmies no atbildes?

Tos, kuri jūt sevī spēku un vēlēšanos aizstāvēt Latviju, aicinu pievienoties Zemessardzei. Naivi domāt, ka ar vectēva veco plinti, iemūkot mežā, varēs pilnvērtīgi aizstāvēties. Jau pēc pirmajām mācībām Zemessardzē sapratu, ka bez sagatavošanās ienaidniekam esmu kā viegli iegūstams marta trusis medniekam. Mums, latviešu vīriem, jāspēj mūsu ienaidnieki uzveikt, pa vienam vien izķert un iznīcināt.

Pilnībā piekrītu kāda zemes- sarga rakstītajam par to, kādai ir jābūt virsnieku uzrunai ierindā stāvošam karavīram: “Karš ir karš, un tajā ir kritušie. Bet jums ir jābūt stipriem! Pat, ja sabiedrotie mūs uzmetīs un mēs īslai- cīgi zaudēsim teritoriālo kontroli, ienaidniekam mēs “iedosim piepīpēt”. Mēs viņus kā suņus pa kaktiem izšausim! Pa vienam atlasīsim! Spridzināsim un vājināsim.” Es vēl piebilstu – ja vajadzēs, tad, Putina vārdiem runājot, “močīsim viņus atejās”!

Intervēja Liene Apine

TOS, KURI JŪT SEVĪ SPĒKU UN VĒLĒŠANOS AIZSTĀVĒT LATVIJU, AICINU PIEVIENOTIES ZEMESSARDZEI. NAIVI DOMĀT, KA AR VECTĒVA VECO PLINTI, IEMŪKOT MEŽĀ, VARĒS PILNVĒRTĪGI AIZSTĀVĒTIES. JAU PĒC PIRMAJĀM MĀCĪBĀM ZEMESSARDZĒ SAPRATU, KA BEZ SAGATAVOŠANĀS IENAIIDNIEKAM ESMU KĀ VIEGLI IEGŪSTAMS MARTA TRUSIS MEDNIEKAM.

LATVIEŠU IDENTITĀTE – KAS TĀ TĀDA?

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Okupācijas muzeja direktors un Austrālijas latviešu laikraksta “Latvietis” redaktors **Gunārs Nāgels** jautā: “*Kas ir latviešiem centrālais identitātes elements? Kas ir tā lieta vai doma, par kuru mēs stāvam un krītam?*” Un vai ir vispār kaut kas, kas latviešiem kā tautai ir svarīgi?”

Interesants un, vismaz manā uztverē, ļoti svarīgs jautājums. Svešvārdu vārdnīcā par identitāti teikts: savdabīgums, pilnīgs līdzīgums, piederīguma apziņa – atšķirīgums no citiem.

Gunārs Nāgels kā pirmo latviešu identitātes pazīmi min latviešu valodu. Taču izrādās, ka latviešiem tā ir ļoti nenoturīga. Tā tiek atmesta pie pirmās šķietamās nepieciešamības, ne ar kādu savdabīgumu un līdzīguma noturību nepārprotami neiezīmē un nenodrošina. To apliecina pētījumi. Piemēram, BISS (Baltic Institute of Social Sciences) pētnieki secina: “Latviešu valodas lietošanai uz ielas latviešu vidū ir vērojama tendence samazināties...” Tātad, lai nodrošinātu savdabīguma un līdzīguma noturīgumu, bez valodas vēl ir nepieciešams kāds iezīmēts stabils pamats un enkurs, kas to notur. Jā, bet kas? Ieklausīsimies autoritātēs.

Rainis: “Zeme, zeme – kas tā zeme, / Ko tā mūsu dziesma prasa? / Zeme tā ir valsts. / Mēs gribam savu latvju dvēseli! / Mēs gribam savu latvju mēli! / Mēs gribam savu latvju zemi! / Mēs gribam brīvi! / Brīvē mēs gribam savu dzīvi! / Un to mēs gūsim!”

Andrejs Eglītis: “Turiet savu zemi ciet. / Zeme taisās projām iet. / Projām iet ar svešām kājām, / Prom ar šupuliem un mājām – / Turiet ciet. / Savu zemi paturēt – / Savas mātes valodiņu; / Valodiņa zemi tur, / Zeme tur valodiņu. / Nevaram – viens bez otra nevaram. / Vienam zūdot, otrs mirst; / Vienam otrā turoties, / It neviens mūs neizšķirs.”

Margareta Mičela: “Zeme ir vienīgā, kas ir mūžīga... Zeme ir vienīgā, kā dēļ vērts strādāt, cīnīties un mirt.”

Kārlis Ulmanis: “Pieķērušies mazajam zemes stūritim, jūs pieķersaties arī visai mūsu zemei, tēvuzemei; jūs mācīsieties arī to cienīt un mīlēt; jūs centīsieties ar to iepazīties un gribēsāt to kopt, glabāt un sargāt kā savu dārgāko mantu... Vislielākās briesmas

mums draudēja tad, kad pagrima kāds no mūsu trim tikumiem, kad **darba** vietā sāka pacelties viegla dzīve, kad **mīlestību** uz dzimto zemi aizēnoja svešas mācības, kas noliedza tēvzemes svēto vārdu, kad **ticība** tautas nākotnei bija šaubu nomākta un skati meklēja nevajadzīgus svešus aizsargātājus.” Pēdējais teikums – kā par mūsdienām.

Šis atziņas nepārprotami norāda, ka bez latviešu valodas latviešu tautas identitāti veidojošs nosacījums ir zeme – sava zeme. Šī bija un ir tā vide, kas veidoja un veido latviešu mentalitāti – dzīves uztveri, domāšanas veidu, tradīcijas, garīgo ievirzi – un gadu simteņos ir kļuvusi par latviešu identitātes neatņemamu sastāvdaļu. Tā ir ieprogrammēta latviešu gēnos.

Cilvēka, kā dzīvas būtnes, rīcību nosaka ne tikai fizioloģiskās

savas zemes.

“**Kārlim Ulmanim** izdevās latviešu nacionālo pašapziņu, pašlepnumu un mērķa apziņu padarīt tik stipru, ka tā neizdzisa pat vissmagāko pārdzīvojumu laikā, nodrošinot latvietības pastāvēšanu arī nākotnē,” secina vēsturnieks **Edgars Andersons**.

Ne velti latviešu tautas ārējie un iekšējie nelabvēļi vienmēr ir centušies latviešos mazināt un izdzēst savas valodas un zemes nozīmīgumu – ar tautas patības revolucionāru vai evolucionāru iznīcināšanu, t.i., ar pakāpenisku atradināšanu no atbildīga darba, mīlestības uz savu zemi un tautu, ar ticības izdzēšanu. Un tas lielā mērā viņiem ir izdevies.

Pirmskara Latvijā latviskā identitāte veidojās 274 627 zemnieku ģimeņu sētās. Latviju tās izvirzīja Eiropas attīstītāko valstu priekšgala četriniekā un apstei-

... SAVA ZEME. ŠĪ BIJA UN IR TĀ VIDE, KAS VEIDOJA UN VEIDO LATVIEŠU MENTALITĀTI – DZĪVES UZTVERI, DOMĀŠANAS VEIDU, TRADĪCIJAS, GARĪGO IEVIRZI – UN GADU SIMTEŅOS IR KĻUVUSI PAR LATVIEŠU IDENTITĀTES NEATŅEMAMU SASTĀVDAĻU.

vajadzības, bet arī garīgās vērtības, kuras producē viņa dvēsele. Zinātnieki dvēseli interpretē kā **apziņas** izpausmju kopumu, kā ķermeņa (**matērijas**) pretstatu. Par dvēseli tiek dēvēts ar ķermeni cieši saistīto psihisko parādību kopums. Cilvēks izstāro bezpersonisku enerģiju – garu, kas pats par sevi nav nekas, bet mijiedarbībā ar apkārtni vidi pārvēršas attieksmē pret to – par dvēseli. Citiem vārdiem: gars ir enerģija-potenciāls–jūtas, kas mijiedarbībā ar vidi rada un veido dvēselisajūtas, kas iedarbojas uz cilvēka prātu, rada domas un caur tām attieksmi pret vidi. Dvēsele ir izziņa, kas veido ideju. Dvēsele ir augsne, kurā veidojas cilvēks ar savām domām un rīcību.

Dvēsele ir nacionālā pašapziņa, kas kopā ar valodu veido cilvēka un tautas identitāti. Dvēsele ir tas enkurs, kurš latvieti tur pie stiprās klints –

dza Somiju par 15 procentiem. Tas bija darbam motivējošas un atbildīgas latviešu identitātes nopelns.

Mūsdienās lauku saimniecību skaits ir samazinājies līdz 81 796 saimniecībām (kļuvis mazāks par 70 procentiem), esam ierindojušies Eiropas Savienības valstu beigu gala četriniekā un no Somijas atpaliekam 3,2 reizes. 25 procentus no savas Tēvzemes esam iztirgojuši svešiniekiem un meklējam laimi tur, kur mūsu nav.

Atgūtās neatkarības 26 gadu darba rezultāti ļauj secināt, ka **latviešu tauta savā izšķirošajā vairākumā nemīl un netiek audzināta mīlēt savu zemi un valsti.**

Zaudējot savu zemi, zaudēsim arī savu pastāvēšanu un attīstību nodrošinājošo latvisko identitāti, ieskaitot valodu. Ja ne 50 gados, tad 100 gados noteikti. Skumji...

ILŪZIJA kā ĪSTENĪBA LNMM koncepcijā

Gunta Rubine, ārste, Latvijas pilsoņe

Andris Rubins, ārsts, profesors, Latvijas pilsonis

ATKLĀTA VĒSTULE

Latvijas iedzīvotājiem,

Kultūras ministrijai un

Latvijas Nacionālajam mākslas muzejam

Pēc ilgstošas rekonstrukcijas 2016. gada vasaras sākumā cilvēku apskatei tika atvērts Latvijas Nacionālais mākslas muzejs (LNMM) ar Miervalža Poļa gleznu izstādi. Pats izstādes nosaukums zīmīgs – “Ilūzija kā īstenība”. Ļoti trāpīgi! Šis laika periods Latvijas valstī nodēvēts: īstenība ir ilūzija – tieši tā!

Cilvēka daba, it sevišķi mākslinieka daba, ir rāmjos neieliekama, vismazāk jau kaut kādos konceptuālos rāmjos. Taču pārsteidz, ka pirmā izstāde jaunatvērtajā LNMM ir Miervaldim Polim, nevis pirms 150 gadiem dzimušajam Jānim Rozentālam – latviešu mākslas klasiķim, celmlauzim, kura vārdā nosaukto skolu ir beidzis arī Miervaldis Polis. Nu labi, pēc M. Poļa izstādes bija arī Rozentāla darbu izstāde... bet ne otrādi.

Pernā gada 4. jūnijā, apmeklējot LNMM, radās savādi tukša muzeja sajūta, jo nav vairs pastāvīgās, pierastās klasiku kolekcijas – varēju apbrīnot daudzas tukšās sienas, it kā veiksmīgo muzeja rekonstrukciju, lai līdzinātos Eiropai un Pasaulei; muzejā ir veikalīņš, pagrabstāvā – dārgs restorāns, kurš cenu ziņā var sacensties ar Parīzes Luvru, lai gan tur restorāns ir atdalīts no muzeja.

Varbūt LNMM (Māra Lāce), Kultūras ministrijas vadība (Dace Melbārde), citas vadošās toņa noteicējas domā, ka tauta jau ir tādi mulķa ļautiņi, joprojām tikai un vienīgi “reņģu ēdāji”? Jūsu zināšanai, pašlaik 1 kilograms reņģu maksā apmēram 1 eiro, un ne visi Latvijā var atļauties ēst pat tās... Bet sajūta, ka muzejs ir krietni iztīrīts, veikta ģenerāltīrīšana. Kur paliek Ausekļa Baukšķenieka, Ģederta Eliasa, Edvarda Kalniņa, Leo Kokles, Kārļa Miesnieka, Konrāda Ubāna, Aleksandra Zviedra un citu, daudzu citu stūrīši, ja jau ir Borisa Bērziņa patukšā zāle? Nemaz jau nepieminām “senos” klasikus.

Latvijā aktīvi darbojas galerijas – izsoļu nami, jo acīmredzot māksla jau tirgus prece vien ir. Ja nevar nopirkt – klusējiet un skatieties, ko parādīs! Tāda ir jauno laiku izkoptā politika.

2016. gada rudenī LNMM sekoja Jura Dimitera darbu – pārsvarā, protams, plakātu – izstāde. Visu cieņu viņam, viņa humora izjūtai – kā māte (Dž. Skulme) gribēs, tā notiks. Tā ir J. Dimitera konceptuālā smiešanās par sevi un pastāvošo varu, kā sava veida spēka pārbaude. Bet spēku samērs ir nevienlīdzīgs. To, ko var Juris Dimīters ar “mammu” un citām “mammām” un “tētiem”, to citi nevar, jo nav tādu izsišanas spēju. Šai izstādei arī zīmīgs nosaukums – “Priekšvara paslēpes”. Kas paliek aiz priekšvara? Pārāk daudz un daudz.

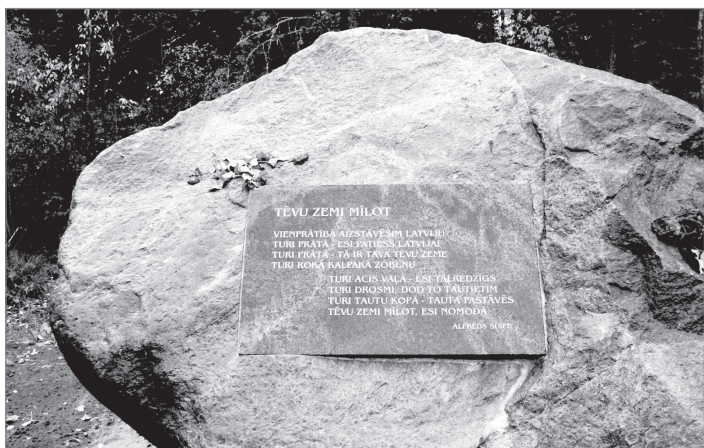
Ļoti ceram LNMM telpās pavisam drīz skatīt 2017. gada 21. janvārī mirušās Birutas Baumanes darbus. Nākotnē gribētos redzēt Varoslavānu–Kirkas dzimtas, Avotiņu dzimtas darbus, beidzot kopā dvīņu brāļu Andreja un Jura Ģermaņu gleznas, tautā iemīļotā mākslinieka Jāņa Anmaņa mākslu. J. Anmanis ir gan LMS biedrs, bet mūžīgi neatbilstošs kaut kādām koncepcijām, mūždien noraidīts...

Kādas ir LNMM un KM slēptās koncepcijas? Izvēloties muzejā izstādīt azartspēļu biznesmeņu Zuzānu pāra savāko privāto kolekciju, atklājot to ar pompozitāti – ar Mārtiņu Bondaru, Solvitu Āboltiņu, Edgaru Jaunupu, Zatleru pāri kā augsti lūgtiem viesiem, tiek parādīts, cik cienījams, godājams, ne tikai naudu nesošs, pašreizējā Latvijā ir tāds arods kā kazino bizness. Lūk, īstenība, kas vairs nav ilūzija!

Zuzānu privātās kolekcijas atklāšanā LNMM viss notika elitāri – politiskais kronis, māksla tik tiešām pieder viņiem! Nav nekādas starpības, kādas politiskās partijas vai biznesa aprindas tie pārstāv. Tad jau labi, ka netiek izstādīti ne Ģermaņi, ne Purmale, ne Aija Zariņa, ne Anmanis.

Man atliek vien Vizmas Belševicas vārdi: “Sen patiesības akās ūdens rūgt, / Ar meliem sajaukts, nedzesina slāpes. / Par agru atzišanas koka auglis plūktis / Un zobus nomizojis. Mute ilgi sāpēs / Pār malām vilšanās un vēlo šaubu mērs.”

Stipri vārdi, kas nenoveco. Tie publicēti it kā tālajā 1969. gadā mazā krājumiņā “Gadu gredzeni”, kas izdots un tūlīt izņemts no apgrozības, jo arī neatbilda ne toreizējam laika garam, ne konceptuālajām prasībām... Šie vārdi nemirst.

TIEKAMIES SĒRMŪKŠOS!

16. septembrī plkst. 11.00 Amatas novada Skujenes pagasta Sērmūkšos notiks nacionālo partizānu piemiņas pasākums.

Nacionālo partizānu piemiņas vietu Sērmūkšos saviem krietu šajiem cīņubiedriem ir izveidojis 2015. gadā mūžībā aizgājušais Nacionālās apvienības godabiedrs Alfrēds Suipe, kurš par darbību nacionālās pretošanās kustībā pavadīja garus gadus Butuģičagas nometnē Kolimā nometnē, rokot urāna rūdu.

No paša Alfrēda Suipe stāstītā: “Cīņā pie Sērmūkšiem krita četri cīņubiedri, piekto ievainoja. Kā jau karā – lodes tika šautas no visām pusēm. Es tomēr izkļuvi bez ievainojumiem, un pēc cīņām man izdevās izbēgt. Naktī devos uz Rīgas rajonu. Ļoti raizējos par savu ģimeni. Pateicu radniekiem, ka būšu tur un tur – ja kas, lai man paziņo. Nepagāja ne divi mēneši, kad saņēmu ziņu, ka visi partizāni, kuri bija palikuši dzīvi, esot labprātīgi pieteikušies, jo viņu ģimenes tikušas apcietinātas. Viņiem esot apsollīts neizvest uz Sibīriju. Man paziņoja: ja es pieteikšoties, tad manu ģimeni neaiztikšot! Bet tie vēlāk izrādījās klaji meli. Lai saudzētu savu ģimeni, aizbraucu uz Sērmūkšiem, kur vajadzēja atstāt ieročus un padoties...”

DARBA VARA LIELU DARA...

Andris Ozols

Kādreiz bija teiciens: “Darba vara lielu dara.” Tagad: “Naudas vara lielu dara.”

Šā otrā teiciena patiesumu apliecina Latvijas valsts pēdējo divdesmit gadu vēsture – sākot jau ar privatizāciju, kad tika iznīcinātas ražotnes. Bet varēja ražot produkciju ar pievienoto vērtību, kā VEF, ALFA, Sarkanā Zvaigzne. Aizlaida postā mūsu Baldones un Ķemuru kūrortus ar ārstnieciskām dūņām un minerālūdens avotiem.

Mani neizbrīna pēdējā laika “oligarhu” lietas skandāls – uz to ir iets visus šos gadus.

Vai tad “Vienotība” ir labāka? Atcerēsimies, kā Āboltiņas kundze tika pie deputātes mandāta. Cita deputāta nedienas ar auto nodokļa nomaksu.

Ginesa rekordu grāmatā vajadzētu ierakstīt Lemberga tiesas prāvas, kuru rezultāts būs – noilgums.

Vēl mums ir tāda iestāde, kuru sauc par SAB. Spriežot pēc nosaukuma, tam vajadzētu aizsargāt Satversmi. Kā tad ir ar 2. pantu, ka “Latvijas valsts suverēnā vara pieder Latvijas tautai”, prasību ievērošanu? Vai tad Krievijas spiegi ir tikai Igaunijā, Lietuvā, bet mums vien partija, kas noslēgusi sadarbības līgumu ar Putina partiju?

Man kā aktīvam Barikāžu dalībniekam ļoti negribētos, lai piepildītos kādreiz Rubika teiktais, ka mums nāksies nožēlot iesākto.

OLIGARHU SĀGA

Slikta ziņa kā no gaisa:

Oligarhi rebes taisa.

Padoms labs ir pateikts priekšā:

Varas krēslos jātiek iekšā.

Tad, ja izdosies šīs lietas,

Savējiem būs siltas vietas.

Kas ir jālemj, varēs diktēt,

Likumus sev labus riktēt.

Tas kļūst sabiedrībai zināms –

Kas to paudīs, tas vēl mināms.

Oligarhus pārņem bailes:

Var sākt draudēt KNAB-a spaiļes.

Kam nav sirdsapziņa tīra,

Metas aizstāvēt šos vīrus:

Nedrikstot paust patiesību –

Apdraudot tas sabiedrību.

Aksioma šoreiz tāda –

Daudzas mūsu likstas rāda:

Labklājību sasniegt varam,

Jā būs godprātīga vara.

Onufrijs Gailums

INTEGRĀCIJAS PURVĀ

Edvins Šnore

*Dokumentālās filmas
“Padomju stāsts” autors
Latviešu vēsturnieks,
režisors, politiķis*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

NEVILKT NEPILSOŅUS AIZ ROKAS PILSONĪBĀ!

Latvijai par integrācijas mērķi vairs nevajadzētu izvirzīt nepilsoņu skaita samazināšanu, kā tas ir tagad. Tie, kas gribēja, naturalizējās. 20 gadi bija pietiekams laiks. Tie, kas šodien ir nepilsoņi, tie LR pilsonību negrib. Nevajag viņus vilkt aiz rokas! Tas nav Latvijas interesēs.

Ja *Rossatrudņečstvo* vadītājs Kosačevs, Ždanoka vai Nils Muižnieks to dara, tas ir saprotami; bet, ja Nacionālās apvienības vadītā Kultūras ministrija un Saliedētības komisija, tad rodas jautājums: vai ar 270 000 divvalodības atbalstītājiem, LR

ipatsvars konkrētā teritorijā. Tur, kur krievu ir daudz un krieviskā vide ir pašpietiekama (Rīga, Daugavpils), tur krievu izstumtības sajūta un neapmierinātība ar Latviju ir vislielākā.¹ Savukārt tur, kur krievu ipatsvars ir neliels, tur krievi jūtas apmierināti un integrēti (Kurzeme, Vidzeme).²

Secinājums no tā izriet viens. Proti, ja gribam, lai Latvijas sabiedrība konsolidējas, eksistē tikai vienas zāles: krievvalodīgo ipatsvaram Latvijā ir jābūt mazākam. Ja tas ir tāds kā pašreiz, integrācijas aktivitātes ne tikai ir bezjēdzīgas, tās ir kontrproduktīvas. Atdeve no tām nebūs lielāka nekā no tautu draudzības vakariem PSRS skolās, kuru efekts visbiežāk bija pretējs. Tādējādi krievvalodīgās kopienas ipatsvara samazinājumam ir jābūt galvenajam integrācijas mērķim.

Demogrāfiskās tendences latviešiem ir labvēlīgas, dabiskā pieauguma rezultātā latviešu ipatsvars palielinās. Nacionālās

likuma 1. pants, paredz krievvalodīgo [cittautiešu] izceļošanas veicināšanu un latviešu repatriācijas stimulēšanu. Šim faktam vajadzētu iedrošināt tos, kuriem vārdkopa “veicināt krievu izceļošanu” rada trauksmi.

Līdzeklis: PLĀNVEIDA LATVISKOŠANA

Līdzeklis, kā sasniegt saliedētu, drošu un latvisku Latviju, ir plānveida valsts publiskās telpas latviskošana un krieviskās vides pašpietiekamības likvidācija. To var panākt, ja visu naudu un enerģiju, kas līdz šim tērēta krievvalodīgo integrācijai, velta divām galvenajām lietām:

1) pārejai uz vienotu izglītību valsts valodā;

2) latviešu mediju stiprināšanai (saturu un pieejamību).

Krievu skolas un krievu medijus Latvijā valstij pakāpeniski būtu jāpārtrauc finansēt. Ja šīs divas publiskās dzīves jomas

Konstantīns Kosačovs Rīgā aicina vietējos krievus naturalizēties, lai viņi gūtu ietekmi valsts pārvaldē. FOTO: Nēka Personīga/TV3

Fragments no raksta: Miljoni no Kremļa. Cik daudz naudas no Krievijas saņem Baltijas NVO. Avots: www.rebaltica.lv

BEIDZOT VALSTS LĪMENĪ – KULTŪRAS MINISTRIJAS UN SAEIMAS KOMISIJAS LĪMENĪ – IR JĀATZĪST, KA LIELA DAĻA KRIEVVALODĪGO (PROTI, NEPILSOŅI) NAV INTEGRĒJAMI.

pilsoniem, vēl nepietiek? Vai tiešām mums ir nepieciešams, lai par pilsoņiem kļūst tie, kas Latvijai nav lojāli un no kuriem septiņpadsmit procenti karotu Krievijas pusē Krievijas agresijas gadījumā. No Latvijas drošības viedokļa raugoties, pirmā prioritāte būtu dabūt šos cilvēkus ārā no Latvijas, nevis mācīt latviski un naturalizēt.

Beidzot **valsts līmenī** – Kultūras ministrijas un Saeimas komisijas līmenī – ir jāatzīst, ka liela daļa krievvalodīgo (proti, nepilsoņi) nav integrējami, tāpēc jāpārtrauc tērēt naudu viņu iemānīšanai LR pilsonībā.

MANA PIEDĀVĀTĀ KONCEPTUĀLĀ NOSTĀDNE

Mērķis: LATVISKA LATVIJA

Pētījumi rāda, ka Latvijas krievvalodīgo integrācijas veiksmi nosaka viens galvenais apstāklis – krievvalodīgās kopienas

apvienības metodiskā darbība demogrāfijas jomā dod rezultātu. Tāpēc tā visiem spēkiem būtu jāatbalsta un jāturpina. Tas, kas apēno šos Nacionālās apvienības pūliņus, ir fakts, ka kopš 2011. gada strauji pieaudzis latviešu ipatsvars starp izceļotājiem.

Kā jau minēts, latvieši pamet Latviju divreiz vairāk nekā krievi, kaut agrāk proporcija bija līdzīga. Pieaug latviešu ipatsvars starp bezdarbniekiem; krievu ipatsvars tur samazinās. Pieaug krievu valodas lietojums Latvijas mediju telpā; latviešu – samazinās. Tas viss liecina, ka Latvijā vide kļūst ērtāka krievvalodīgajiem un mazāk ērta latviešiem. Tāpēc latvieši arī aizbrauc, bet atgriežas Latvijā procentuāli vairāk krievu nekā latviešu.³

Ja mēs gribam, lai Latvija būtu latviska, ir jāstrādā pie tā, lai emigrācijas rādītāji tautību griezumā būtu apgriezti proporcionāli esošajiem, proti, lai latvieši izceļotu mazāk, bet krievi vairāk. Pašreiz ir otrādi, neskatoties uz to, ka jau tagad Latvijas tiesību akti, piemēram, Repatriācijas

vairs nebūs pieejamas “*po russki*”, daudzi krievvalodīgie Latvijā neaizkavēsies.⁴ Savukārt tie, kas dzīvos Latvijā, ar laiku kā normu pieņems to, ko jau akceptējuši viņu tautieši Vidzemē un Kurzēmē, – ka valstī lietas notiek latviski. Ir skaidrs, ka būs pretestība. Krievija caur tai lojālajām NVO, partijām un ietekmes aģentiem visdrīzāk sacels milzu traci. No tā baidoties, koalīcija jau padsmīt gadus velk garumā pāreju uz izglītību latviski. Tomēr šī kavēšanās ļoti negatīvi iespaido Latviju ilgtermiņā.

¹ Vonda, Aleksandrs. Education as Part of the Societal Security Dilemma. Societal Security. Inclusion-Exclusion Dilemma. A portrait of the Russian-speaking community in Latvia. Editor Žaneta Ozoliņa, Zinātne, Rīga. 2016. P. 153.

² Turpat, 154. lpp.

³ data.csb.gov.lv/pxweb/lv/Sociala/Sociala__ikgad__iedz__migr/1Boo41.px

⁴ To apstiprina, piemēram, A.Ivleva pētījums par Latvijas krievu emigrantiem Lielbritānijā, kas rāda, ka viens no viņu izceļošanas motīviem ir nevēlēšanās mācīties skolā latviski vai bilinvgāli. Ivlevs, A. (2013) Minorities on the move? Assessing post-enlargement emigration intentions of Latvia's Russian speaking minority. The Annals of Regional Science. Vol. 51, No. 1, pp 33–52.

DEPRESIJAS PROBLĒMA MANĀ SKATĪJUMĀ

Aivars Gedroics
Daugavpili

Kaiti, kad cilvēkam rodas problēmas ar psihi tādā apmērā, ka viņš kļūst pret visu vienaldzīgs un nespēj rūpēties ne vairs par tuviniekiem, ne sevi pašu, pasaule pazīst jau simtiem, ja ne tūkstošiem gadu. Tāpat gadsimtu laikā tika izstrādātas dažādas ārstēšanas metodes, dažas no tām visai drastiskas un no mūsu viedokļa nehumānas – piemēram, apziņas izslēgšana ar mietu un pēc tam atdzīvināšana, aplejot ar aukstu ūdeni (pēc insulīna atklāšanas to sāka aizstāt ar t.s. diabētisko komu), dažādas kontrastu dušas, elektrisko krampju izraisīšana, arī vienkārši pēršana ar vicām pēc vispārzināmā lauku pirts principa... utt., u.tjp. Būtībā koka vai gumijas nūju varētu uzskatīt par vienu no populārākajiem seno laiku “antidepresantiem”, ja nu reiz lietojam mūsdienu terminoloģiju.

ES TIKAI AICINU ATCERĒTIES MŪSU GRŪTĪBĀM PĀRPILNO VĒSTURI, KURAS GAITĀ MĒS IZDZĪVOJĀM BEZ MORFIJĒM, HEROĪNIEM, LSD UN ARĪ MŪSDIENU MODERNAJIEM “ANTIDEPRESANTIEM”, KAS, VIENU VAINU IT KĀ ĀRSTĒJOT, DAUDZAS CITAS VIETĀ RADA, TURKLĀT VĒL IZSAUCOT ATKARĪBU TEJU UZ VISU ATLIKUŠO MŪŽU!

Antidepresanti kā ķīmiskas vielas parādījās 20.gs. otrajā pusē, visai drīz pēc tam, kad zinātnieki atklāja antibiotikas. Un tos vairāk vai mazāk sekmīgi sāka izmantot mediķi psihiatri terapeitiskos nolūkos. Ļaudis, kuru tuvinieku vidū nebija psihiatrijas slimnieku, par tiem visai maz zināja pretstatā, piemēram, saaukstēšanās, vēdera darbības traucējumu vai pretsāpju zālēm, kas atradās teju jebkuras ģimenes aptiecinā. Taču, medicīnai komercializējoties un zāļu ražošanai kļūstot par ienesīgu biznesu, arvien vairāk uzradās apsviedīgu medikamentu izplatītāju, kas saprata, ka tieši t.s. antidepresanti var kļūt par ļoti ejošu preci. Nav jāskaidro, kāda peļņa no tā rodas visādiem zāļu lielfirmu tirdzniecības pārstāvjiem visā pasaulē, un nav būtiskas nozīmes, vai šīs zāles pilnībā vai daļēji apmaksā valsts vai slimnieks tās pērk no savas kabatas – nauda tik un tā nonāk zāļu ražotāju un izplatītāju rīcībā. Viņu uzdevums tad nu ir censties pēc iespējas paplašināt savas produkcijas pircēju un patērētāju loku.

Lūk, manuprāt, tāpēc pirms 20–30 gadiem Rietumvalstīs un

vēlāk pamazām arī aiz bijušā “dzelzs priekšvara” sākās īsta “depresijas epidēmija”. Mēs uz zinām, cik briesmīga esot šī slimība, cik daudzi ar to slimojot (it īpaši slaveni sportisti, kinoaktieri, dziedātāji, arī politiķi – kā likums, visi no labi vai pat ļoti labi situētām ģimenēm). Turklāt šī kaite esot tik viltīga, ka daudzi paši to nemaz nepamano un neapzinoties, un tikai tad, kad visgudrais speciālists ir ar viņiem aprunājies un konstatējis viņu “patieso stāvokli”, parakstījis glābjošos antidepresantus, tad tikai nabaga slimnieciņš sapratis, ka bez šīm zālēm tak nemaz neesot iespējams dzīvot – kā gan viņš līdz šim spējis eksistēt, tās nelietodams? Līdztekus tika arī skandināts, ka būt psihiatrijas slimniekam neesot nekāds kauns, ka gandrīz visi pagātnes dižgari esot bijuši ar novirzēm, ka vāja nervu sistēma tieši liecinot par augsti attīstītām prāta spējām... utt., u.tjp. Vārdu sakot, beigās nonāku pie secinājuma, ka tieši tie, kas lieto psihotropos medikamentus (un antidepresantus it sevišķi), esot tie pareizie un normālie, savukārt tie pārējie nesaprotot, ka viņiem arī vajagot ārstēties... Lūk, šāda, vistiešākā šī vārdā nozīmē, šizofrēniska ideoloģija izplatās t.s. “civilizētajā pasaulē”, toties “maztattistītie ļaudis”, kā, piemēram bušmeņi, pigmeji, arī aiz Polārā loka dzīvojošie čukčas neko par tādiem antidepresantiem nezina, līdz ar to arī nelieto, tomēr,

par spīti šim “drausmīgajam” faktam, izmirt tādēļ netaisās, tieši pretēji – viņu dabiskais pieaugums ir pozitīvs.

Interesanti atzīmēt, ka “lādzīgie” prāta apgaismotāji līdztekus tabletēm izgudrojuši arī t.s. “antidepresijas lampa”, kuras sevišķi esot nepieciešamas, piemēram, somiem, kuriem esot tik maz saules un dienas gaismas, ka bez šīm “dziedinošajām ierīcēm” viņi neizbēgami aiziešot bojā. Gadsimtu gaitā, sēžot pie skala, svecēs un vēlāk petrolejas lampas gaismā, šī tauta bija spējusi izdzīvot, bet nu, lietojot parasto elektrisko gaismu, tai būšot “vakars uz ezera”, ja neuzstādīšot gādīgo dileru piegādāto “antidepresijas spuldzi”, kuras darbības pastiprināšanai, protams, tabletītes arī nenāktu par sliktu klāt piedzert...

Es, protams, varu iedomāties, kā daudzi, lasot šīs rindas, nīķumā griež zobus un domās uz mani blāuj: “Ko tu muldi, Aivar, antidepresanti manam dēliņam (manai meitiņai) ir vienīgais glābiņš; ja to nebūtu, sen jau tas cilvēks par dārzeni būtu pārvērties...” Es netaisos apstrīdēt faktu, ka ir ļaudis, kam šādi medi-

kamenti tiešām ir nepieciešami, tāpat kā atzīstu faktu, ka ir slimnieki, kuriem regulāri nepieciešamas morfiņa injekcijas (un šeit es domāju ne tikai vēža slimniekus, kas aizvada savus pēdējos dzīves mēnešus (nedēļas), bet arī dažādas traumas guvušos, kā arī kaulu deformācijas skartos, kurus ne katreiz iespējams izārstēt ķirurģiski, tāpēc ar šo savu mokošu kaiti viņiem nākas sadzīvot gadiem, pat gadu desmitiem ilgi). Šiem ļaudīm atbilstošie medikamenti ir jādod, un, kā likums, viņi tos arī saņem. Ne jau uz viņiem ir vērstas šīs antidepresantu reklāmas!

Tāpat, kā hroniskam alkoholiķim vai pīpmanim nav jāreklamē kāds konkrēts alkoholiska dzēriens vai cigarešu marka (viņi dzers un pīpēs visu, kas būs pie rokas), tāpat arī īsteni psihiski slimajam nav nepieciešama zāļu reklāma! Alkohola un cigarešu (pēdējās, par laimi, pie mums patlaban ir aizliegtas) reklāmas ir domātas nedzērājiem un nesmekētājiem – sak, pamēģiniet, tas ir forši, stilīgi, jūs daudz zaudejat, ja to nepērkat un nelietojat! Un tieši tāpat antidepresantu reklāmas ir orientētas uz VESELIEM cilvēkiem, kurus šie reklamētāji un izplatītāji gribētu pataisīt par slimiem, lai viņiem nāktos pirkt viņu ražoto produkciju. Nožēlojami, ka sabiedrības vairums pret viņu centieniem ir tik pasīvs un iecietīgs. Ja tagad kāds, piemēram, balstoties uz to, ka ir ļaudis, kuri nespēj iztikt bez morfiņa, sāktu sludināt, ka Latvijā par maz lieto morfiņu, ka ārzemēs (Rietumos) to ražojot un tirgojot daudz vairāk, tāpēc ārstiem vajagot tam pievērst uzmanību un biežāk saviem slimniekiem parakstīt morfiņu, es domāju, ka sāktos liels sabiedrīks sašutums – un šādu uzskatu paudēju pasludinātu par narkotiku izplatītāju, ļoti iespējams, pieprasītu pat tiesāt. Taču, kad tieši tādā pašā veidā sāk sludināt antidepresantu lietošanas paplašināšanas nepieciešamību, tauta vai nu piekrītoši klusē, vai pat aktīvi piebalso šādiem apgalvojumiem, nesaprotot, ka tādā veidā mūsu nācija tiek degradēta un pataisīta par no ķīmiskām vielām atkarīgu *zombiju* baru.

Rodas jautājums – no kurienes šie skaitļi ņemti, ka Latvijā esot simts un vairāk tūkstoši depresijas slimnieku? Mana atbilde – ne no kurienes, vienkārši *izzīsti no pirksta*. Ir sen zināms psiholoģisks paņēmieni, kā iestāstīt to, kas nav ar faktiem pierādāms. Jāsaka – to jau visi tāpat zina; ir sen jau noskaidrots, ka... pastāv neapstrīdami fakti, kas liecina... utt., u.tjp. Un t.s. “vienkāršais cilvēciņš”, dzirdot šādus apgalvojumus, apmulst un domā: “Lai kam jau tā tas būs, visi to zina un saprot, tikai es viens tāds atpalicis un nezinošs esmu, klusēšu un neizrādīšu, ka nezinu *reizrēķina tabulu*.”

Taču šo ļautiņu *reizrēķins* ir visai īpatnējs – 2 x 2 nav 4, bet gan 5, 10 un varbūt pat 100. Tieši tāpat kā zināmajā anekdotē par grāmatvedi Joski, kurš uz jautājumu: “Cik ir divreiz divi?” – visgudri atbild: “Cik kungam vajadzēs, tik arī būs!” Un šinī gadījumā, jāsecina, ka acīmredzot kādām personām VAJAG, lai Latvijā būtu tieši tāds depresijas slimnieku un līdz ar to arī antidepresantu lietotāju skaits! Jo acīmredzot viņi ir izskaitļojuši,

ka tas būtu optimālais skaits, kas nodrošinātu viņiem sekmīgas *rebes*. Manā rīcībā gan nav tiešu pierādījumu, ka šie trīs ļaudis un viņiem līdzīgi tipiņi būtu zāļu lielražotāju firmu lobisti, tomēr viņu uzvedība netiešā veidā par to liecina gana nepārprotami.

Visbeidzot, kā arguments antidepresantu lietošanas nepieciešamībai ļoti bieži tiek izmantots tautas vairuma grūtais materiālais stāvoklis. Te nu jāatgādina A.Solženicina rakstītais grāmatā “Gulaga arhipelāgs”, ka, lai cik tas neliktos paradoksāli, **pašnāvību skaits ieslodzījumā bija ZEMĀKS uz analoģu iedzīvotāju skaitu nekā brīvībā esošajiem**. Un arī paši “priece tabletišu” ražotāji spiesti atzīt, ka tieši trūcīgajās, jaunattīstības valstīs viņu produkcijai nav pieprasījuma.

Varbūt tas ir tāpēc, ka tiem, kam jā rūpējas par iztiku, vienkārši nav laika *depresoties*? Un vai mēs precīzi zinām to robežu, kur beidzas slimība un sākas vienkārši slinkums un izlaidība? Lai tas nu paliek kā viela nopietnākām pārdomām! Es tikai aicinu atcerēties mūsu grūtībām pārpilno vēsturi, kuras gaitā mēs izdzīvojām bez morfijiem, heroīniem, LSD un arī mūsdienu modernajiem “antidepresantiem”, kas, vienu vainu it kā ārstējot, daudzas citas vietā rada, turklāt vēl izsaucot atkarību teju uz visu atlikušo mūžu! Paturēsim to prātā, kad dzirdēsim zāļu lielražotāju lobiju kārtējās vaimanas par nabaga “depresēto” tautu!!! Un būsim stipri kā miesā, tā garā!!!

Publicēts saīsināti

Viņi BLENZA, un arī es BLENZU...

Turpinājums no 3. lpp.

Galvenā “klusēšanas spirāles” sastāvdaļa nav nekas cits kā sabiedrības viedoklis, kurš viegli pakļaujas ietekmei un manipulācijām. Tas ir pūļa apziņas stāvoklis, kas atspoguļo noteiktu kolektīvo nostāju kādā jautājumā un attēlo sociālās intereses, par spīti tam, ka katrs indivīds sirds dziļumos domā citādi.

Angļu rakstnieks S. Batlers ir teicis: “Sabiedrība pērk savus viedokļus tieši tāpat kā pērk pienu, jo tas ir lētāk nekā turēt pašam savu govi. Tikai šeit piens galvenokārt sastāv no ūdens.”

BAILES “ATRAUTIES NO KOLEKTĪVA”

Saistībā ar šiem masu psiholoģijas fenomeniem ir notikuši daudzi pētījumi. Slavenā Solomona Aša eksperimenta laikā izpētes subjektiem tika piedāvāts atbildēt uz jautājumu par paralēlu līniju garumu – bet tikai pēc tam, kad būs izteikušies citi (eksperimentā “iesūtīti” dalībnieki), kas apzināti sastāstīja aplamības. Izrādījās, ka pārbaudāmie bija gatavi atteikties no personīgā viedokļa, piekrītot “iesūtīto” sakūditājam vairākumam. 75 procenti no eksperimenta dalībniekiem vismaz vienā jautājumā pakļāvās apzināti kļūdainajam viedoklim. Savukārt Milgrama eksperiments parādīja, ka cilvēki sliecas darīt pat to, ko uzskata par nepareizu – viņu rīcība var novest līdz pat slepkavībai, ja konkrētā situācija nez kādēļ tiem ir šķitusi “normāla” un “atbilstoša”.

Piemērs, kuru bieži min kā pirmo, spriežot par kolektīvajiem maldiem, ir Hansa Kristiana Andersena pasaka “Ķeizara jaunās drēbes”. Šajā stāstā blēdīgi drēbnieki apgalvoja, ka ir pašuvuši karalim apmetni, kuru nespēj saskatīt vien muļķi. Baidoties atzīt, ka neredz burvju audumu, klusēja gan galminieki, kas pavalstnieki, gan arī pats ķeizars, kas ļāva krāpniekiem saņemt algu par nepadarīto darbu. Tikai mazs bērns, visiem dzirdot, paziņoja, ka karalis ir plīks... Tā vai citādi šis fenomens parādās arī literatūras antiutopiņās – no Orvela “1984” līdz Švarca “Pūķim”. Totalitāras sabiedrības un tirānijas bieži varenību gūst no pūļa maldiem, kas sekmē domāšanas inertumu, izmantojot pusaudžiem raksturīgo tieksmi darīt lietas, kas tiek pasludinātas par prestižām.

Prakse pierāda, ka, padodoties šāda veida mentālajiem trikiem, indivīds ne tikai pārstāj būt personība, bet pats sev atņem balss tiesības, veselīgas izvēles iespējas un kļūst līdzatbildīgs par sekām, kas rodas daudzskaitlīgās ignorances dēļ. taču nobriedušas personības nepadodas šādām bailēm “atrauties no kolektīva” un spēj izteikt savu viedokli, par spīti pūļa nostājai.

Biedrība “Latvietis” aicina 2017. gada 9. septembrī plkst. 12.00 Ulbrokā, Ligo parkā piedalīties saietā “BŪT LATVIETIM – brīvais mikrofons latviskā garā”.

Atsakoties no savas tautības, mēs zaudējam savas saknes. Ja esi piedzimis par latvieti, tu vari savā garā augt liels tikai kā latvietis. Tu nevari būt lielāks krievs par pašiem krieviņiem vai lielāks angļis par pašiem angļiem.

Nacionālisms ir mīlestība. Mīlestība pret tautu nezūd kā mūžīgā, nemirstīgā cerība. Sanāksim kopā, dziedāsim un runāsim par savu nākotni.

Tiekamies Ulbrokā,
Ligo parkā 9. septembrī plkst. 12.00!

Paldies ziedotājiem par atbalstu laikrakstam “DDD”!

Īpašs paldies par ziedotajām summām augustā:

Gaidim Graudiņam – par 50 eiro

Guntim Banderam – par 100 eiro

Jānim Reķim – par 100 eiro

Leonam Laitānam – par 142 eiro

Rolandam Ozolam – par 300 eiro

Paldies par palīdzēšanu, labajiem vārdiem, ziediem un kārumiem!

Laikrakstu “DDD” ir iespējams abonēt arī ārzemēs!

Abonēšanas maksa **12 mēnešiem**:

Eiropas valstīs – 40 eiro;
Amerikas, Austrālijas, Āfrikas, Āzijas valstīs – 50 eiro.

Abonementu ir iespējams noformēt “DDD” redakcijā klātienē (Rīgā, Lubānas ielā 6 – 4) vai elektroniski, sūtot pieprasījumu uz e-pastu: ddd@fronte.lv vai zvanot pa tālr.: +371 67140680.

Latvijā mūsu avīzi var abonēt:

- visās Latvijas pasta nodaļās
- (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauc uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,**

Rīga LV-1019

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONT.LV**

E-pasts: **DDD@FRONT.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

ĢENDERA IDEOLOĢIJA KAITĒ BĒRNIEM

Vācu sociālpsholoģe Gabriela Kubi raksta: “Ģenderisma ideoloģija plāno izveidot jaunu cilvēku, kurš no visu pārējo brīvību vidus varēs arī brīvi izvēlēties personisko dzimumu un seksuālo orientāciju, tas ir, būs apveltīts ar tiesībām pēc savas patikas izlemt, vai nu viņam vai viņai būt par vīrieti vai sievieti, kļūt par heteroseksuāli, geju, lesbieti, biseksuāli vai transseksuāli (LGBT). Šādas brīvības un seksualitātes uzskatus ar ANO, ES un vairuma Eiropas valstu valdību atļauju borēs bērnu prātos jau no bērnudārza vecuma.”

Līdz pagājušā gadsimta 70. gadiem “ģenders” (*gender* – dzimte) bija termins, kas ļāva atšķirt vārdu gramatisko dzimti. Terminu vienlaikus sāka izmantot ekstrēmas feministes, kas parasti darbojās starptautiskajās homoseksuālu un lesbiešu organizācijās, lai virzītu ideju, ka individa “dzimumam” (*gender*) nav nekā kopīga ar bioloģisko dzimumu. Tā teikt – es neesmu vainīgs, ka piedzimu ar “krāniņu”, jo to var mainīt! Saskaņā ar šo ideju ir nevis divi, bet seši un pat vairāk dzimumu – atkarībā no seksuālajām iegribām. Dzimtes (ģendera) izvēles iespēja, pateicoties valdību rīcībai, tiecas kļūt par valdošo tendenci. Šim kultūrmarksistu propagandētajam sindromam ir ļoti bagāti aizbildņi.

Ģenderisms neatzīst nekādas būtiskas vai iedzimtas atšķirības starp vīriešiem un sievietēm, kaut gan katra cilvēka ķermeņa šūna ir vai nu vīrišķa, vai sievišķa; ģenderiskā pieeja rupji pārkāpj un ignorē neirolģisko, medicīnisko, psiholoģisko un socioloģisko pētījumu rezultātus, kas izceļ vīriešu un sieviešu identitāšu atšķirības ar katram dzimumam raksturīgo nervu sistēmas darbības īpatnību, hormonu līdzsvaru, psihi struktūru un sociālo uzvedību.

2014. gadā pasauli aplidoja amerikāņu vecāku Džefra un Hilarijas Vitingtonu no Sandjego stāsts, kuri bija uzņēmuši video par to, kā viņu meita tiek transformēta par dēlu. Tikko iemācījusies runāt, meitenīte paziņoja: “Es esmu zēns.” Sākumā vecāki bija pārliecināti, ka tas ir tikai posms, caur kuru iziet visi bērni. Bet ar laiku meitas vēlēšanās kļūt par puisīti tikai pastiprinājās. Vecāku atteikšanās to atzīt pārauga bērna psihiskajos traucējumos. Tad, pēc konsultēšanās ar speciālistiem, viņi pieņēma lēmumu par meitas “transformāciju”. Ar savu video viņi vēlas iedvesmot vecākus, kuri saskaras ar līdzīgu problēmu, lai palīdzētu saviem bērniem kļūt par to, par ko viņi grib.

Kā loģisks iznākums līdzīgiem stāstiem tika veikta izmaiņas Amerikas tiesību normās – 2015. gadā ASV pieņēma likumu, kas ļauj pusaudžiem no 15 gadu vecuma mainīt dzimumu bez vecāku atļaujas.

Sanāca satriecoša sadursme: daudzos ASV štatos ir aizliegts lietot alkoholu un cigaretes līdz 18–21 gadam, toties tiek atļauts apvērst kājām gaisā savu personisko likteni. Likums izsauca neviennozīmīgu reakciju sabiedrībā: vieni šo lēmumu uzņēma kā vēl vienu soli pretim “pilnīgai brīvībai un demokrātijai”, citi – kā īstu katastrofu.

Savukārt Norvēģija ir devusies vēl dziļāk ģenderisma purvā –

2016. gada jūlijā spēkā stājās likums, kas ļauj bērniem mainīt dzimumu jau no sešu gadu vecuma, ja vecāki tam piekrīt. Neticami, bet, saskaņā ar likumu, tam nav nepieciešams psihiatrisks vai medicīniskais apliecinājums, pietiek tikai konsultēties ar vecākiem. Iepriekš šis dzimuma maiņas process aizņēma vairākus gadus, bet tagad atliek vien aizpildīt veidlapu tīmeklī. Tādējādi Norvēģija ir kļuvusi par otro valsti pasaulē (aiz Maltas), kas ar likumu atļāvusi arī mazgadīgiem bērniem “pašidentificēties” jeb noteikt sev dzimumu. Šādu iespēju izmantojuši jau vairāk nekā 250 pieaugušie, kā arī deviņi bērni, kas jūtas piedzimuši “nepareizajā” bioloģiskajā ķermenī. Pretēji Amerikai, Norvēģijas sabiedrībā pret šo likumu neizskanēja asas iebildes – tas drīzāk tiek uzverts kā “izrāviens cilvēktiesību jomā”...

Reaģējot uz notiekošo, Amerikas Pediatrijas Koledžas speciālisti sit trauksmes zvanus un aicina medikus, pedagogus un likumdevējus visā pasaulē atgriezties pie veselā saprāta un noraidīt politiku, kas sludina ģenderisma ideoloģiju, kura par normālu atzīst bērna tiesības ķīmiski un ķirurģiski mainīt savu dzimumu. “Realitāti nosaka fakti, nevis ideoloģija,” – tiek uzsvērts pediatri ziņojumā.

AMERIKAS PEDIATRIJAS KOLEDŽAS IEBILDUMI

1. Cilvēka seksualitāte ir bioloģiski objektīva bināra iezīme: “XY” un “XX” ir ģenētiska vīrieša un sievietes pazīme, respektīvi, nav ģenētisks traucējums. Cilvēka organisma uzbūves norma ir vai nu būt vīrietim vai sievietei. Seksualitātei ir bināra konstrukcija, kurai piemīt acīmredzams mērķis pildīt mūsu sugas vairošanās un uzlabošanās funkciju. Šis princips ir pašsaprotams. Ārkārtīgi retie dzimumatīstības traucējumi, ieskaitot, bet neaprobežojoties ar sēklinieku feminizāciju un iedzimtu virsnieru garozas hiperplāziju, medicīniski ir identificējami kā novirzes no dzimumu binaritātes normas un pareizi tiek atpazītas kā dzimumdiferenciācijas un dzimumatīstības traucējumi. Indivīdi ar šādiem traucējumiem nav uzskatāmi par trešo dzimumu.

2. Nevienš nav piedzimis ar ģenderu. Ikviens piedzimst ar bioloģisko dzimumu. Ģenders (sevis apzināšanās un uztveršana kā vīrietis vai sievieti) ir socioloģisks un psiholoģisks, nevis objektīvi bioloģisks priekšstats. Nevienš nepiedzimst ar vīrieša vai sievietes pašapzināšanos, šī apziņa attīstās laika gaitā un, līdzīgi citiem attīstības procesiem, var tikt izpostīta bērna subjektīvās uztveres, savstarpējo attiecību īpatnību dēļ, nākotnē radot kaitīgas bērības traumas. Cilvēki, kas jūtas kā “pretējā dzimuma pārstāvji” vai “kaut kur pa vidu”, neveido trešo dzimumu. Bioloģiski viņi paliek vīrieši vai sievietes.

3. Personas pārliecība, ka viņš vai viņa ir kaut kas tāds, kas patiesībā nav, labākajā gadījumā ir domāšanas apjukuma pazīme. Kad visādi citādi

bioloģiski veselīgs zēns tic, ka ir meitene, vai bioloģiski veselīga meitene uzskata, ka ir zēns, tad pastāv objektīva psiholoģiska problēma, kas meklējama psihē, nevis ķermenī, un tā ir atbilstoši jāārstē. Šie bērni cieš no dzimuma disforijas. Dzimuma disforija jeb dzimumidentitātes traucējumi Amerikas Psihiatru asociācijas jaunākajā Garīgo traucējumu diagnostikas un statistikas rokasgrāmatā ir atzīti par psihiskās veselības traucējumiem. Dzimuma disforijas un dzimumidentitātes traucējumu psihodinamiskie un sioloģiskie pētījumi nekad nav tieši atspēkoti.

4. Pubertāte nav saslimšana un bloķējošo hormonu lietošana var būt bīstama. Atgriezeniski vai neatgriezeniski, bet pubertātes izpausmi bloķējošie hormoni izraisa slimīgu stāvokli – pubertātes trūkumu – un iepriekš bioloģiski veselajam bērnam nomāc augšanas un fertilitātes hormonus.

5. Saskaņā ar Garīgo traucējumu diagnostikas un statistikas rokasgrāmatu, vismaz 98% zēnu un 88% meiteņu ar dzimumidentitātes traucējumiem, beidzoties pubertātes periodam, akceptē savu bioloģisko dzimumu.

6. Pirmspubertātes vecuma bērni, kam diagnosticēta dzimuma disforija, var saņemt pubertātes blokatorus jau vienpadsmit gadu vecumā, un vēlāk viņiem būs nepieciešami pretējā dzimuma hormoni, lai turpinātu iejušanos pretējā dzimumā. Šiem bērniem nav cerību jebkad vēlāk iegūt ģenētiskus pēcnācējus pat mākslīgās apaugļošanās ceļā. Turklāt pretējā dzimuma hormoni (testosterons un estrogēns) ir saistīti ar bīstamiem veselības riskiem, tostarp kardioloģiskajām saslimšanām, augsta asinsspiediena, trombu veidošanās, insulta, diabēta un vēža riskiem.

7. Pašnāvību rādītāji ir 20 reizes lielāki pieaugušajiem, kas lieto pretējā dzimuma hormonus un veic dzimummaiņas operācijas (pat Zviedrijā, kas ir viena no aktīvākajām LGTB valstīm). Kurš gan līdzietīgs un atbildīgs cilvēks nolems bērnu šādam liktenim, zinot, ka pēc pubertātes vismaz 88% meiteņu un 98% zēnu galu galā pieņems realitāti un saņiegs garīgās un psihiskās veselības stāvokli?

8. Bērna ievirzīšana ticībā par to, ka dzīve ķīmiski un ķirurģiski izmainītā pretējā dzimuma veidolā, esot normāla un veselīga, ir vardarbība pret bērnu. Ģenderisma ideoloģija samulsina bērnus un vecākus, mudinot arvien vairāk bērnu doties uz “ģendera klīnikām”, kur viņiem tiek dotas pubertāti bloķējošas zāles. Tas savukārt garantē, ka viņi “izvēlas” dzīvi ar kancerogēniem un visādi citādi toksiskiem pretējā dzimuma hormoniem un gaida iespēju sava ķermeņa veselīgo orgānu nevajadzīgai ķirurģiskai sakroplošanai jaunībā.

Avots: <https://www.acpeds.org/the-college-speaks/position-statements/gender-ideology-harms-children>